

Nocticaidia

MORTUI VIVOS DOCENT. MRTVÍ ŽIVÉ UČÍ.

KERI LAKE

PŘELOŽIL ALEŠ JAN PROCHÁZKA

NOCTICADIA

Copyright © 2023. NOCTICADIA by Keri Lake

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aleš Jan Procházka, 2026

Cover © Okay Creations, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7404-3 (pdf)

KERI LAKE

Nočnícadia

přeložil Aleš Jan Procházka

PLAYLIST

Cigarettes After Sex – „You’re All I Want“

Paramore – „Liar“

Nathaniel Drew X Tom Fox – „Memento Mori“

Tarune – „Goodnight Baby“

Gang of Youths – „Achilles Come Down“

Omidó, Ex Habit – „Please“

Thalles – „You, The Ocean and Me“

Lana Del Rey – „Without You“

Alex Turner – „Glass in the Park“

MOTHICA – „SLEEPWALK“

girl in red – „bad idea!“

Deptford Goth – „Feel Real“

The Chamber Orchestra of London – „The Secret History“

Bastille – „Two Evils“

Stateless – „Bloodstream“

Franz Gordon – „The French Library“

Arctic Monkeys – „She’s Thunderstorms“

Robinson – „Crave You“

Sebastian Paul – „CRUSH“

Michigander – „Misery“

Broken Bells – „October“
Deftones – „Sextape“
COIN – „I Would“
d4vd – „Romantic Homicide“
Teodor Wolgers – „nostalgia“
girl in red – „we fell in love in october“
Daniel Paterok, Roman Richter – „Melancholia“
Lana Del Rey – „Cinnamon Girl“
Elvis Drew – „Make Me Feel“
Imaginary Poet – „Old Letter“
COIN – „Run“
Omido, Bibi Silvja – „Without You“
Toshifumi Hinata – „Reflections“
Fink – „Shakespeare“
Two Feet – „Tell Me The Truth“
Arctic Monkeys – „RU Mine“
Banks – „Fuck Em Only We Know“
Arctic Monkeys – „Knee Socks“
She Wants Revenge – „Not Just A Girl“

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchajte se

ÚVODNÍ SLOVO A PŘEHLED KONTROVERZNÍCH TÉMAT

Vítejte v Nocticadii!

Jsem neuvěřitelně vděčná, že jste si vybrali právě mou knihu. Doufám, že se vám příběh profesora Bramwella a Lilií bude líbit. Ještě než vstoupíte do jejího světa, chtěla bych zmínit, že celá řada klíčových prvků knihy je dílem fikce – včetně parazitů, podle nichž je kniha nazvána, choroby profesora Bramwella nebo druhu mûry, která parazitům slouží jako hostitel. Vzhledem k tomu, že ostatní choroby, jež v knize popisují, mají reálný podklad, se sluší dodat, že i symptomy nákazy parazity jsou fiktivní. Pro úplnost jsem knihu doplnila krátkým slovníčkem.

Podobně liberálně jsem zacházela s formálním vzděláním a zkušenostmi, kterými disponuje profesor Bramwell, a také s podobou jeho laboratoře. Jejich hlavní funkcí je především poskytnout příběhu určitý rámec. Jsem si vědoma toho, že profesorova laboratoř by v této podobě ve skutečném světě příliš dlouho fungovat nemohla.

Toto je temný, romantický příběh, odehrávající se na univerzitě. Najdete v něm prvky nadpřirozena, tajuplnou atmosféru, pomalu se rozvíjející milostný vztah, náladového a rozporuplného mužského

antihrdinu a něco málo nevysvětlitelných záhad. Stejně jako u mých ostatních temných romancí, i v tomto případě jde o samostatný příběh. A vzhledem k tomu, že nemám v úmyslu psát další knihy, v nichž by ústřední dvojice figurovala, rozhodla jsem se ji napsat o něco delší, abychom s nimi mohli strávit co nejvíce času.

A malé upozornění na závěr...

Tato kniha obsahuje celou řadu scén, které mohou být nevhodné pro mladší nebo citlivější čtenáře. Kompletní seznam témat, jež by mohla být kontroverzní, najdete na mých webových stránkách (pozor, obsahuje spoilery): <https://kerilake.com/pages/trigger-warnings>

SLOVNÍČEK A PŘEKLADY

Kasteion (Casteyon)* – Prvek. Nachází se v jeskyních na ostrově Drakádii.

Šprýmovník (Jestwood Plant)* – Rostlina. Vyskytuje se na Drakádii. Ve větších dávkách jedovatá.

Nocticadia* – Laboratoř. Zabývá se studiem noctisomy.

Noctisoma* – Dlouhý, černý červ. Parazit. Jako hostitele využívá především hmyz, ale nezdráhá se parazitovat ani na jiných organismech. Jejím nejčastějším hostitelem bývají můry rodu *sominyx*.

Můra sominyx* – Noční motýl. Vyskytuje se pouze na Drakádii. Hostitelský druh pro červy noctisoma.

Kyselina Stirlingova (Stirlic acid)* – Kyselina s protizánětlivými účinky. Objevená doktorem Nathanielem Stirlingem. Vyrábí se ze šťávy šprýmovníku. Dříve hojně zneužívána při pokusech na pacientech.

Tapetum lucidum – Odrazivá vrstva mezi sítnicí a cévnatkou oka. Vyskytuje se u mnohých obratlovců. (U lidí se za běžných okolností nevyskytuje, v knize však jde o jeden z příznaků napadení organismu noctisomou.)

Vonyxsitida (Vonyxisis)* – Zčernání tepen a žil, které lze pozorovat na mûrách a lidech nakažených noctisomou.

Zigliomyositida / Vonerikova choroba (Zigliomyositis / Voneric's Disease)* – Vzácná degenerativní neuromuskulární porucha. Pojmenovaná po známém malíři, jenž jí trpěl.

Termíny označené hvězdičkou () jsou fiktivní a vyskytují se pouze v této knize. Pro překlad a popisy dalších lékařských termínů v knize byla použita stránka Wikiskripta.eu. Fiktivní je i většina míst zmíněných v knize, včetně ostrova Drakádie nebo města Covington. Pro překlad biblických citátů byl použit český ekumenický překlad Bible.*

PŘEKLADY

„Voulez-vous boire un verre, mademoiselle?“

Dáte si něco k pití, slečno?

„Si vous comprenez, retrouvez-moi dans le placard dans dix minutes.“

Pokud mi rozumíte, pojďme se za deset minut setkat v šatně.

„Je comprends. Et je décline votre offre.“

Rozumím vám dobře. Váš návrh však odmítám.

PROLOG

Ostrov Drakádie

12. října 1753

Lord Adderly se během svého života se smrtí setkal již mnohokrát. Nyní sloužil v hodnosti komodora ve službách Královského námořnictva a nasládlý, lepkavý pach hniloby mu v chřípí ulpěl tolikrát, že by to ani sám nespočítal. Kdykoli na kůži ucítil chladný, chorobný dech smrti, čelil mu s nadšením, které by většině lidí připadalo zneklidňující.

Lord Adderly se smrti nebál. Dokonce se o něm říkalo, že ji vítá s otevřenou náručí.

Přesto však, když hleděl přes rozbouřené zimní moře na zlověstný pruh černého dýmu stoupajícího ze všudypřítomné mlhy, po zátylku mu přejel mráz. Už měl téměř na jazyku rozkaz, kterým by svým mužům přikázal, aby začali veslovat zpět. Temná silueta ostrova, jenž v mlze připomínal spíše velký klenutý útes, se na obzoru tyčila jako spící drak.

Malý ostrov Drakádie ležel na půl cesty mezi Massachusetts a Akádií, jež patřila Francii, a byl předmětem mnohých konfliktů – na tohle území měli Britové jen velmi sporný nárok. Přinejmenším dokud většina Akádijců ostrov za záhadných okolností neopustila,

načež byl prohlášen za provincii státu Massachusetts a obsazen. Tehdy vedl britské invazní síly sám lord Adderly a byl připraven na to, že pokud se Francouzi vrátí, aby znovu ovládli vesnici Emberwick na severní straně ostrova, dojde k bitvě.

Na tu ale nikdy nedošlo.

Britové, kteří se poté na ostrově usídlili, byli stíháni jedním nešťastím za druhým a nakonec ostrov opustili, takže byl nyní znovu pustý.

Brzy se samozřejmě začaly šířit různé zvěsti. Některé z nich dokonce vinily divochy z kmene Ku'unočke, usídlené v horách na jihu, kteří prý měli na osadníky poštvat svoje pohanské bohy. Ať už však za problémy místních mohlo cokoli, řeči o zlých přízracích a zhoubných nemocech se postaraly o to, že Drakádie případné osadníky nijak nelákala. Jedinými obyvateli ostrova se tak stali kacíři, již si zde odpykávali trest vyhnanství. Šlo o ty nejzavilejší hříšníky, kteří se provinili proti svatému učení.

Lord Adderly však hleděl přímo před sebe, i když skrze mlhu konečně zahlédl břeh a člun vplul do mělčích vod.

Nad zpustošenou zemí se shlukovali černí ptáci. Byla jich celá hejna. Havrani, jejichž přítomnost nevěstila nic dobrého. Lord Adderly byl často svědkem toho, že následovali vojáky do bitvy, aby se nasýtili mrtvol. Ptáci kroužící po obloze znamenali jediné.

Nablízku je smrt.

„Proboha,“ vyhrkl poručík Christ, usazený po komodorově boku. „Myslíte, že za to jsou zodpovědní ti divoši, pane?“

„Ne.“ Přestože mu komodor odpověděl s naprostou jistotou, sám neměl ani tušení. Již se však postavil mnoha různým divochům, a přestože nezářídka bojovali s nebývalým zápalem, nikdy nenabyl dojmu, že by to byli od přírody zlí lidé.

„Říká se, že místo zubů mají naostřené černé kameny a oči jim ve tmě svítí jako vlkům,“ dál žvanil Christ.

„Předpokládám, že mi zanedlouho začnete vyprávět o netvorech z hlubin a mořských pannách.“

„Jistěže ne, pane. Tyhle zvěsti ale pochází od mužů zdravého ducha. Od pravověrných křesťanů.“

Komodor nijak nezpochybňoval jejich důvěryhodnost, avšak pokud by těm zvěstem popřál sluchu, pravděpodobně by tím mezi svými muži vyvolal paniku.

A možná i vzpouru.

Poručík Christ totiž netušil, že k jejich cestě zavalil popud dopis od církevních hodnostářů. Byl odeslán poté, co se několik duchovních nevrátilo z cesty, na níž doprovázeli tři obžalované čarodějnice. Výprava pod vedením doktora Jacka Stirlinga se měla dostavit do Massachusetts, kde na ženy čekal řádný soud. Panovalo však podezření, že milý doktor zešílel poté, co ho posedli právě ti démoni, jež se snažil vyhnat z čarodějnic prostřednictvím pouštění žilou. I ke komodorovi se donesly strašlivé historky o pacientech s černými tepnami – při pouštění žilou je lékaři věšeli za nohy hlavou dolů. O lidech, jimž zašivali ústa a oči. O lidech, jimž vyřezávali jazyky. Komodor měl zjistit, co je na tom podezření pravdy, a vzhledem k tomu, jaká chmurná varování si pro ně ostrov přichystal, začínal se obávat, co na místě najdou.

Jejich člun se kolébal blíže a blíže k ostrovu. Nakonec se stíny rozplynuly a odhalily výhled na ohořelé pahýly stromů na břehu. Lord Adderly se zhluboka nadechl. Na patře ucítil mastný zápach spáleného masa. Byl to důvěrně známý pach smrti.

Šest námořníků vyskočilo ze člunu a pomohlo provést malé plavidlo skrze mělčiny, a když konečně dorazili ke břehu, lord Adderly vkročil na znesvěcenou půdu, na niž se zapřísahal nikdy nevrátit. Přejel pohledem po naprosté zkáze, jež ho obklopovala, a zkusil si představit, jaké stvoření je za ni asi zodpovědné.

Celý ostrov lehl popelem.

Mlha kolem nich zhoustla a lord Adderly se zamračil, protože mu zakryla výhled na zuhelnatělý les.

Poručík Christ s ním srovnal krok. „Pane, omluvte mě, ale já... nějak se mi nechce pokračovat do vnitrozemí.“

„Mlčte,“ odpověděl tiše lord Adderly. „Pokud tedy nehodláte vyvolat vzpouru.“

„Pane!“ zvolal jeden z mužů.

Komodor se otočil a pak pohlédl směrem k lesu, kam ukazoval námořníkův prst. Skrze mlhu se k nim někdo blížil. Ozvalo se ostré zasvištění tasených zbraní, ale brzy se ukázalo, že jde o asi dvanáctiletého chlapce. Lord Adderly k němu vykročil. „Skloněte zbraně.“

Chlapec, oděný v mnišské kutně, doklopýtal až k nim. Kůži měl pokrytou černými sazemi a kutnu umazanou od krve.

Když u něj lord Adderly poklekl na jedno koleno, Christ následoval jeho příkladu. Všiml si, že na chlapcových nártách jsou malé, krvácející ranky; jako by mu kdosi proklál chodidla nějakým ostrým nástrojem. „Dávejte pozor, pane. Nevíme, *co* přesně tu prožil.“

Nespočetné šrámy, modřiny a místa, kde stažená kůže odhalila lepkavé, lesklé svalstvo, vypovídaly o tom, že chlapec byl podroben nevýslovně krutému mučení.

Při pohledu na mladého mnicha si komodor vzpomněl na svého vlastního syna a jen stěží se mu podařilo zahnat slzy, jež se mu draly do očí. „Co se tady odehrálo?“

„Přišlo... černo,“ zašeptal chlapec přerývaně. „Obloha... zčernala. A všichni... všichni shořeli.“

Lord Adderly mu odhrnul z tváře krví slepené vlasy. „Kdo to udělal?“

Přestože chlapci pod ztěžklými víčky hřadovala únava, probleskl mu v očích záblesk strachu. „Poručili plamenům... a plameny je poslechly.“

„Kdo poroučel plamenům? Čarodějnice?“

Chlapec na okamžik zavřel oči a pak vydechl. V hrudi mu přitom chřestilo, jako když se zatřese plechovkou naplněnou drobnými mincemi. „Čarodějnice ne. Ti červi. Černí červi... vylézají ze chřtánu šílenství.“

Zavládlo ohromené ticho; komodorovi se z těch slov zjezily chloupky na šíji.

„Očividně blouzní, pane,“ zašeptal Christ a pak se k němu naklonil ještě blíž. „Mluví o zplozencích všech pekel.“

Komodor nedbal poznámky svého pobočníka a položil chlapci dlaň na útlé rameno. „Přežil jsi jen ty sám?“

„Všichni shořeli.“

Komodor pohlédł na poručíka Christa. Přestože byl do hloubi duše otřesen, zněl jeho hlas klidně. „Toho chlapce vezmeme s sebou a vrátíme se na loď. Hned teď.“

„Odsud se nedostanete.“ Mnichem otrásl záchvat hrdelního kašle, z koutku úst se mu spustil pramínek krve. „Nepustí vás pryč.“

Komodor se zamračil, vstal a přikázal dvěma mužům, aby chlapce odnesli do člunu.

„Pane!“ vykřikl kormidelník, jenž se k nim hnal po písčitém břehu. Z jeho hlasu bylo znát, že nemá daleko k panice. „Člun je pryč! Zmizel!“

„Nemějte obavy, pane.“ Chlapcovu zesláblému, mátožnému hlasu se nějak podařilo přehlušit křik námořníků, zaskočených podivným zmizením loďky. „Žádný člun jste... nikdy neměli.“

„Nerozumím ti, chlapče.“

„Vy jste... dorazili spolu s těmi knězi... už před... několika dny.“ Chlapec mluvil čím dál trhaněji a v odmlkách mezi slovy sípal, jako by se mu nedostávalo dechu.

„Blouzníš. Na tento ostrov mě povolala sama církev svatá.“

Chlapec na něj pohlédł zpod těžkých víček a jeho suché, popraskané rty se roztáhly do mírného úsměvu. „Tohle se vám jen zdá. Brzy vás probere praskání... ohně a zjistíte... zjistíte, že jste všichni připoutaní... ke kůlu. Vaše tělo shoří, ale vaše bolest... ta bolest a utrpení neskončí... po věky věků.“ Chlapec se zachvěl a naposledy sykl, než v komodorově náručí ochabl.

Lord Adderly znovu ucítil škvařící se tuk a spálenou kůži a hrdlo mu sevřela chladná hrůza. Zavřel oči, oddal se milosrdné temnotě, a když první zmučený výkřik prořízl vzduch, neodvážil se je otevřít.

KAPITOLA PRVNÍ

LILIA

Současnost...

Bože, to je ale smrad. Připálený lančmít prskal na pánvi tak, že jsem si radši zapala nos. Škvaření tučného masa znělo dost hlasitě na to, aby přehlušilo srdceryvnou tirádu Jeana Valjeana, jíž prosil komisaře Javerta o shovívavost v inscenaci *Bídníků*, která se právě odehrávala v divadle pod naším bytem. Zatímco jsem loupala brambory, podařilo se mi spálit kůrčičku lančmítu, čímž jsem ho v podstatě odepsala.

Ač jsem po své matce zdělila ledacos, o jejím kuchařském umění si můžu nechat jen zdát.

Nesnáším vaření jídel z konzervy, ale mámě teď nějak zachutnalo maso a tenké steaky, které poslední dobou pojídala skoro krvavé, nám už došly. Nejednou mě napadlo, jestli její zvláštní chutě mohou souviset s tím, že se její tělo zotavuje.

Přinejmenším v to doufám.

Sledovat ji, jak hltá syrové maso a z koutků úst jí při tom teče krev, je jako dívat se na nějakou zvlášť násilnou epizodu *Nevlídné planety*. Musím říct, že už jen z toho pohledu mě přešla chuť k jídlu.

Je to celé zvláštní, protože moje matka nikdy na maso moc nebyla. Pravda je, že lančmít měl k masu sice daleko, ale Conner – můj otčím, jestli se mu tak vůbec dá říkat – poslední dobou nemohl sehnat práci, takže se nám rozpočet na nákupy trochu scvrknul.

„Beatrix!“ zavolala jsem na svou mladší nevlastní sestru a pleskla připálený lančmít na připravené talíře. „Beo, byla ses podívat na mámu, jak jsem ti říkala?“

„Ksakru, já zapomněla!“ zaječela a pak se ozvalo dupání. S pofouchlým úsměvem jsem potřásla hlavou. Je jí dvanáct let, tedy zhruba o čtyři roky méně než mně, a na svůj věk je předčasně vyspělá.

Ostatně, to jsme obě.

Mámina nemoc se zhoršila. Její podivné příznaky se stále prohlubovaly, a vzhledem k tomu, že odmítala jít k doktorovi, padla veškerá péče o ni na mě a na Beu. Sice se zatím zdálo, že je většinu času při smyslech, zažily jsme ale už několik záchvatů. Při těch z ní šel strach. Občas mi v noci říkala, že si pro mě přijdou zlí chlapi. Bývala celá zbrocená potem a oči měla vytřeštěné nezměrnou hrůzou.

Svým neviditelným mučitelům říkala „zrůdy“, v její mysli však byli stejně skuteční jako černé kruhy pod očima, které měla z nevyspání. Přestože jsem si to připouštěla jen nerada, při pohledu na její nepřirozeně shrbená záda, horečnatě skelné oči a vystupující kosti jsem si říkala, že zrůdy, o nichž nám vypráví, začíná sama připomínat.

Na modlení jsem nikdy moc nedala, ale během posledních několika týdnů jsem žadoněním na kolenou strávila spoustu času. Pokud Bůh mé prosby slyšel, nedal to nijak najevo.

Právě když jsem nabírala poslední kopeček bramborové kaše a chystala se ho plácnout na Bein talíř, vyrušilo mě zaklepání. Zamračila jsem se, opatrně vrátila hrnec na plotnu a otřela si ruce do utěrky. Obezřetně jsem prošla předsíní a pohlédla na vchodové dveře. Pak jsem sebou cukla, protože na ně kdosi znovu zabušil. Znělo to tak troufale a neurvale, že jsem na tu osobu dostala vztek, ať už to byl kdokoli. Doběhla jsem ke dveřím a nahlédla do kukátka.

Spatřila jsem cizího muže. Měl zapadlé pichlavé oči, jizvu přes levé oko a podivně křivý nos, jako by mu ho v jedné z mnoha šarvátek přerazili. Vypadal jako oživlá fotka z policejní stanice.

Když bydlíte ve městě, jako je Covington, rychle se naučíte neotevírat cizím lidem. Zvláště ne těm, kteří vypadají jako zločinci z povolání.

Znovu netrpělivě zabouchal, tentokrát ještě hlasitěji, a já jsem rozladěně zaskřípala zuby.

„Jo?“ zavolala jsem, aniž bych otevřela. „Co chcete?“

Nejdříve neodpověděl, jen se rozhlédl po chodbě. Něco se mi na něm nezdálo; z jeho úsměšku a těch tmavých očí, přestože jsem je zahlédla jen na chvíli, mi běhal mráz po zádech.

Zkrátka divnej chlap.

Zkontrolovala jsem, že jsou dveře zavřené na západku. Náš panelák bohužel neměl ani kvalitní, ani bůhvíjak odolné zámky.

„Jsem Connerův kamarád,“ dal si načas s odpovědí. „Je doma?“

„Ne.“

„A nevíš, kdy se vrátí?“

Z tváře mu nešlo nic vyčíst, protože odmítal zvednout sklopený zrak. „Víte vy, co...“

V tu chvíli se za mnou ozval pronikavý výkřik. Napnula jsem se jako struna a bleskově se otočila čelem zpět do bytu. Ponechala jsem chlapa za dveřmi jeho osudu a rozběhla se přímo k tenkému proužku světla, vyzařujícímu zpod dveří do koupelny.

Už to světlo samo o sobě znamenalo, že se něco děje. Máma si poslední dobou moc nerozsvěcovala. Prý ji z toho bolely oči.

„Mami!“ zaslechla jsem zevnitř Bein hlas. „Nedělej to!“

Po šíji mi přešel letmý dotek hrůzy. Rozrazila jsem dveře a vnikla do jasně osvětlené koupelny.

U napuštěné vany stála máma a podivně chrčela, všude kolem stříkala voda. Nad okrajem vany do vzduchu bezmocně kopaly dvě nohy v růžových ponožkách.

Proboha.

Beo!

Tělem se mi rozlil mrazivý nápor adrenalinu. Vrhla jsem se k nim a srazila svou matku stranou, až narazila do zdi.

Jen co ji pustila, Bea vystřelila zpod hladiny. Byla do půli těla promočená a křečovitě vykašlávala vodu.

„Cos jí to provedla?!“ zakřičela jsem na matku, jejíž oči se v záři žárovky měňavě zaleskly.

Cosi zaskřehotala, vrhla se na nás a odstrčila mě. Beu srazila zpět do vody.

Zpanikařila jsem, ale moje tělo zareagovalo instinktivně. Chytilo ji za vlasy a odtáhlo pryč od Bey. Teprve když se matka vymanila z mého sevření, uklouzla a spadla naznak na záchodovou mísu, jsem si uvědomila, že mi v dlani zůstal chomáč špinavě rusých vlasů. Zatímco se snažila na kluzké podlaze znovu postavit, vytáhla jsem Beu z vany a vystrčila ji před sebou po mokrých dlaždicích ven z koupelny.

Jen co jsme se ocitly na chodbě, zabouchla jsem dveře a přidržela kliku, aby je matka nemohla otevřít.

„Jdi do pokoje, zamkni se a nevylejzej, dokud ti neřeknu!“ přikázala jsem jí.

„Když já...“ Znovu se rozkašlala, pak popotáhla. „Já se jen... snažila jsem se ji přimět, aby přestala pít z vany, a ona... ona mě najednou napadla!“

Matka v koupelně bušila do dveří a lomcovala klikou. Vzduchovala jsem jí ze všech sil. „Ona k nim patří! Ona je s nima!“ vřískala na nás. „Nenech ji utéct! Řekne jim, že jsem tady!“

„Jdi a zamkni se!“ zopakovala jsem. „Neotevírej, ať už se bude dít cokoli!“

Zapřela jsem se chodidly proti zdi a celou vahou nalehla na dveře. Bea se nejistým krokem vydala ke své ložnici.

Asi po minutě zápolení, kdy jsem se matku snažila udržet uvnitř, bušení ustalo. I její křik utichl. S těžkým supěním jsem konečně povolila napjaté svaly a napřímila se.

„Mami?“ zašeptala jsem. Doufala jsem, že se dočkám souvislé odpovědi a rozumného vysvětlení toho, co se právě odehrálo. Dříve

také opakovaně tvrdila, že po ní někdo jde, ale dosud nikdy jsem v jejích paranoidních představách nefigurovala já ani Bea.

Bez odezvy.

Těžký, nasládlý pach, nerozlučně spjatý s chorobou mé matky, jsem najednou cítila silněji než obvykle. Byl dusivý, lepkavý a vázl mi v krku. Vztáhla jsem dlaň ke tváři v marném pokusu se před ním aspoň trochu ochránit.

Poslední dobou máminu sladkou květinovou vůni, na kterou jsem byla zvyklá celý život, vytlačil tenhle cizí pach.

Teď mi ten zápach doslova plnil plíce.

Potlačila jsem nutkání ke zvracení, stiskla jsem kliku a vešla do koupelny.

Máma ležela na hraně vany, hlavu a polovinu těla měla pod vodou.

„Mami!“ Přiskočila jsem k ní, ale náhle to zašplouchalo, matka se vztyčila a znovu spustila to své ječení.

Natáhla jsem se k ní, ale byla rychlejší. Udeřila mě pěstí do tváře. V mé lícni kosti vybuchla bolest a před očima se mi roztančily hvězdičky.

Potrásla jsem hlavou, ale to už se rozmáchla podruhé. Přikrčila jsem se. Tentokrát mě minula, a tak začala vztekle máchat rukama jako větrný mlýn. Sevřela jsem její paže v náručí, zabořila jsem nehty do jejích křehkých kostí, ale pak jsem ucítila ostré štípnutí, když mě kousla do dlaně.

„Jau, kurva!“ Odstrčila jsem ji od sebe.

Máma uklouzla a divoce kolem sebe zamávala rukama, ale neměla se čeho chytit a spadla pozadu do vany. Když jsem se ji pokusila vytáhnout, popadla mě za košili a stáhla k sobě pod vodu.

Do nosu mi pronikla voda, páčila jako tekutý oheň. Matčino sevření neochabovalo, dál mě držela pod hladinou. Zachvátila mě panika a vzápětí jsem celá ztuhla. Voda kolem mě šplouchala, jak se mě matka pokoušela stáhnout hlouběji a zároveň zuřivě kopala nohama.

Natáhla jsem se po jejím ohryzku, který jsem při našem zápase zvládla nahmatat, a přitlačila na něj dlaň, ale ne dost silně na to, aby

mě pustila. Držela jsem ji, dokud se mi nepodařilo dostat z vody aspoň obličej a zoufale se zhluboka nadechnout.

Znovu si mě stáhla k sobě a moje hlava se ponořila pod hladinu. Zesílila jsem stisk a matčino sevření znovu ochablo.

Každé nadechnutí mi spalovalo hrdlo, a hned jak jsem se dostala ven, zmocnil se mě záchvat kašle.

Matka mě zběsile škrábala do šíje, pokoušela se mě uchopit jinak, pevněji. Opravdu mě chtěla utopit.

„Mami... prosím! Nech toho!“ Sotva jsem ta slova dokázala zasípat. Svaly v hrudi se mi křečovitě stahovaly, nohy klouzaly po dlaždicích. Hledala jsem jakoukoli oporu, abych se matce vymanila z náručí.

Najednou pod vodou ztuhla a vytřeštila na mě oči. Vypadala naprosto šokovaně.

Ve zlomku sekundy strnula a veškeré odhodlání k boji z ní vyprchalo. Přes tvář jí přeletěl podivně rozhodný výraz, ze kterého se mi zježily chloupky na šíji.

Těžce jsem se zvedla na nohy.

Přestože jsem ji už nedržela, matka se z vany nevynořila.

Určitě se bude muset nadechnout. Potřebuje přece kyslík!

No tak! Vylez!

Natáhla jsem se po její paži, ale pak jsem se zarazila. Z matčinych úst vyklouzl do vody dlouhý, tenký červ.

Následovali ho tři další, přičemž dva vylezli z jejího nosu.

Vykřikla jsem. Celá jsem se třásla hrůzou, ale nebyla jsem schopna pohybu. Bezmocně jsem sledovala, jak se červi krouť na dně vany. Bylo jich nejméně dva tucty, při vylézání z matčina těla jí rozstáhli ústa a nosní dírky dokořán, ale jejich proud ani potom neustal. Všichni mířili k ucpanému odtoku.

Dýchala jsem mělce a povrchně, neodvážila jsem se odvrátit zrak.

Dokud mě neobestřela černá tma.

KAPITOLA DRUHÁ

LILIA

O čtyři roky později...

„Lilio?“ ozval se náhle něčí hlas. Měla jsem mlhavý pocit, že ho znám. Zamrkala jsem a otevřela oči. Zjistila jsem, že se skláním nad zažloutlým umyvadlem.

„Země volá Liliu, přepínám!“

Zmateně jsem se otočila a spatřila svou kolegyni Jaydu. Stála těsně vedle mě. Odtáhla jsem se od umyvadla, které jsem asi právě drhla, když jsem ucítila ten povědomý zápach připomínající hnilobu a čerstvou hlínu. Ano, teď si to vybavuju. Byl tak silný, že jsem se znovu ztratila ve svých vzpomínkách.

Omluvně jsem se usmála. „Promiň, trochu jsem se zamyslela.“

Někdy se mi to stávalo. Čas od času se přihodilo něco, kvůli čemu se mé myšlenky stočily špatným směrem a vyvolaly ve mně vzpomínky na nejstrašnější zážitek mého života. Byl tak děsivý, že jsem vždy ztratila pojem o realitě.

Od úmrtí mé matky uplynuly už čtyři roky, ale přesto jsem si pamatovala každou podrobnost. Všechny pachy. Všechny zvuky. I tu studenou vodu.

„Jen jsem se tě ptala, jestli se můžu přesunout vedle a začít uklízet v ordinaci.“ Jayda si odkašlala do ohbí lokte. „Netuším, co jedl poslední návštěvník těchto hajzlíků, ale rozhodně to tu zavání nezdavě. Takže jestli nic nenamítáš, nechám úklid na tobě.“

Malátně jsem sebrala hadr, který jsem předtím upustila na zem, a hodila ho do kbelíku s mýdlovou vodou. Zakručelo mi v břiše; udělalo se mi zle, jako ostatně pokaždé, když jsem si ty hrozné věci vybavila. Pokusila jsem se skrýt třes rukou tím, že jsem je zaměstnala – nejdřív jsem si je otřela o kombinézu a pak jsem přesunula kbelík k dalšímu umyvadlu. „Jasně. Ty jsi prostě miláček.“

Jayda si odfrkla, vykročila ke dveřím, ale hned se zarazila. „Hele, jsi v pořádku? Připadáš mi nějaká pobledlá.“

„Neboj, nic mi není. V pohodě. Jen jsem nad něčím přemýšlela.“

„No, tak to muselo být něco *fakt* důležitýho, protože jsi vůbec nereagovala. Opravdu ti nevádí, když se dám do úklidu vedle? Říkala jsem si, že bychom to tu pak mohly zvládnout rychlejc.“

Slabě jsem se usmála a pokrčila rameny. „Klidně, pusť se do toho.“

Abych řekla pravdu, uklízení záchodů, pokojů pacientů a ordinací jsem nesnášela, ale chovala jsem oprávněné obavy, že blíže se k práci v nemocnici stejně nedostanu. Sen o kariéře výzkumníka v laboratoři se mi každým dnem vzdaloval a cítila jsem se čím dál vyčerpanější. Touhle dobou už jsem měla končit bakalářské studium a přemýšlet o tom, jestli se mám připravovat na testy MCAT, nebo spíš GRE, ale vzhledem k tomu, jak málo přednášek se mi podařilo na místní vysoké škole nevalné pověsti protlačit mezi směny v práci, do téhle fáze dospěju nejdříve za deset let.

„Díky, zlato. To víš, první trimestr a vytírání sraček spolu moc dohromady nejdou.“

Většina toalet v suterénu nemocnice páchla příšerně, ale tyhle konkrétní opravdu stály za to. „Jasně, zvládnou to tady,“ mávla jsem rukou. „Syp už. Nehodlám tu vytírat ještě tvoje zvrátky.“

Jayda se uchechtla a vyklouzla ven. Když jsem osaměla, dlouze a trhaně jsem vydechla. Znovu jsem se opřela rukama o umyvadlo a pokusila se vytěsnit ty vzpomínky.

Křik. Černí červi. Nepřítomný pohled.

Potřásla jsem hlavou a zatlačila jsem ty výjevy do stinných koutů své mysli. Nenechám se jimi ovládnout. Dnes ne.

Uvědomila jsem si, že slyším, jak někde šplouchá voda. Poté co jsem zase otevřela oči, jsem v zrcadle před sebou spatřila odraz kabinek za svými zády.

V jedné z nich jsem si všimla něčeho, co mi až dosud unikalo – na podlaze pode dveřmi byly vidět dvě nohy v ponožkách.

Otočila jsem se a srdce se mi sevřelo leknutím. Nebylo o tom pochyb, skutečně to byly něčí nohy.

„Je tam někdo?“ zeptala jsem se, přestože jsem dobře věděla, že tam někdo je. Nad okrajem ponožek jsem zahlédla lem nemocniční noční košile, které tu nosili všichni pacienti.

Pacienti, kteří by neměli mít přístup do toalet v suterénu, vyhrazených pro zaměstnance.

Znovu se ozvalo to šplouchání. Vzhledem k poloze těch nohou byl pacient asi při vědomí, ale mohlo mu být zle a možná se právě vyzvracel.

„Potřebujete pomoc? Jestli ano, řekněte a pro někoho doběhnu,“ ukázala jsem prstem přes rameno, jako by mě osoba v kabince mohla vidět.

Ticho.

Přikradla jsem se blíž. „Je vám špatně?“

Stále bylo ticho.

Konečně jsem se odvážila přiblížit až ke dveřím a škvírou na jejich straně nakouknout dovnitř. Spatřila jsem dlouhé, zacuchané zrzavé vlasy. Košili na andělíčka měl pacient napůl rozevřenou, takže jsem viděla jeho bledá, modřinami posetá záda a bílé spodní prádlo. Ruka a noha, na které jsem viděla, byly pokryté fialovými skvrnami.

Nejdřív mě napadlo, že jde o *livores mortis*. Vzápětí jsem sama sebe napomenula, že se určitě pletu.

Vyschlo mi v krku, naprázdno jsem polkla.

Prosím, ať je v pořádku.

NOCTICADIA

Odhodlala jsem se tiše zaklepat, ale dveře se po mém letmém doteku pohnuly. Nebyly tedy dovřené. Doufala jsem, že se pacient v kabině ohradí proti narušení svého soukromí.

Neřekl ani slovo.

Zatlačila jsem na dveře.

Byla to žena; ležela tam s hlavou v míse, zacuchané kadeře jí zakrývaly tvář.

Natáhla jsem k ní roztřesenou ruku a uchopila její útlé rameno. Zatáhla jsem za něj právě tak silně, abych ženu odsunula stranou. Převalila se na záda a narazila týlem do přepážky kabinky.

Její vlasy se smekly, odhalily obličej a já jsem leknutím o krok ucouvla.

Zíraly na mě mléčně bílé oči mé matky.

Současně jsem periferně zahlédla jakýsi pohyb. Otočila jsem se tím směrem. Po záchodové míse klouzal dlouhý, tenký, černý stín.

To mi vyrazilo dech. Celá jsem ztuhla.

Pak se mi podařilo mrknout. Zamrkala jsem podruhé, potřetí. Nezmizelo to.

Obrátila jsem pozornost zpět k matce. Mezi fialovými rty vyklouzl další černý červ, svezl se po purpurové tváři a dopadl na zem. Začal se plazit přímo ke mně.

Zaječela jsem, uskočila a dopadla na zadek.

Červ se ke mně plazil dál, rychle a rozhodně.

Nakonec ale vklouzl do odtoku na podlaze, který byl přesně na půl cesty mezi mnou a bezvládným tělem mé matky.

Někdo rozrazil dveře a já jsem se znovu celá roztrásla. Vyskočila jsem na nohy.

„Lilio?!“ Do místnosti vrazila Jayda. „Jsi v pořádku? Slyšela jsem tvůj křik.“

Zavrtěla jsem hlavou; na odpověď jsem se nezmohla. V nose mě štípalo, neměla jsem daleko k pláči.

Jayda se zamračila a opatrně ke mně přikročila, očima přejížděla celou místnost. „Co se stalo?“

„Musíme někoho zavolat,“ vyhrkla jsem a ukázala prstem za sebe.

„Někoho zavolat?“ Podívala se směrem, který jsem jí naznačila, a zatvářila se zmateně. „Lilio, určitě jsi v pohodě?“

Obrátila jsem zrak zpět ke kabince. Byla prázdná. Vůbec nic nenasvědčovalo tomu, že v ní před chvílí někdo byl.

„Když já, no...“ Bylo mi tak trapně, že se mi tváře přímo rozhořely. „Já totiž...“

Pokusila jsem se vymyslet nějakou výmluvu, která by rozehnala pochybnosti o tom, jestli jsem se definitivně nezbláznila.

Jayda překročila moje nohy a pootevřela dveře kabinky, potom vyjekla a ustoupila o krok zpět, stejně jako jsem předtím couvla já. „No do prdele!“

Rozbušilo se mi srdce.

Že by ji také viděla?

Jayda si zakryla nos dlaní. Vypadala, že bude každou chvíli zvracet. „Počkej... jenom... počkej! Pro někoho skočím. Vydrž tady.“

Vstala jsem z podlahy, a když Jayda odběhla, nahlédla jsem do kabinky. Ne do té, v níž jsem viděla svou matku, ale do vedlejší. V záchodu plavala tmavá, chlupatá koule s dlouhým holým ocásem. Potkan.

Tím se aspoň vysvětloval ten zápach.

Ztěžka jsem vydechla, opřela se o zeď naproti kabince a svezla se po ní zase na podlahu.

Nohy mi ztěžkly, rukama a hrudníkem probíhaly vlny chladu. Věděla jsem, že se mi rozjíždí panická ataka, protože mi najednou bylo zima a měla jsem pocit, že se mi plíce plní studenou vodou. Byla jsem si poměrně jistá, že kdybych se neposadila, omdlela bych.

Zavřela jsem oči a začala při dýchání počítat do čtyř. Přestože mi v uších hučela krev, slyšela jsem Jaydu, jak klidným hlasem telefonuje s údržbářem.

Zvedl se mi žaludek, ale polkla jsem, abych se ubránila zvracení. V ústech mě pálily žaludeční šťávy, tak jsem jen křečovitě sevřela oči a tvrdošijně dýchala nosem.

Nesnášela jsem sama sebe. Ne za další ze svých záchvatů, ale za to, že jsem si jím prošla před svou kolegyní.

Po nějaké době jsem se konečně odvážíla pohlédnout na prázdnou kabinku. Znovu jsem vstala. Nohy jsem měla pořád nejisté, ale žaludek se už naštěstí uklidnil. Dýchání nosem pomohlo.

Sevěřela jsem malou fiólu s matčiným popelem, která mi visela na krku. Byla přidělaná k růženci, jež jsem obvykle nosívala v kapse. Byl to takový můj pověřčivý zvyk, který jsem od ní odkoukala. Matka s sebou takhle pořád nosila babiččin prsten. Když jsem se jí zeptala na důvod, řekla mi, že mrtví nikdy neublíží těm, kteří u sebe mají něco, co jim patřovalo. Já jsem sice v Boha nevěřila, ale moje matka ano, a tak jsem cítila nutkání ten růženec nikdy neodkládat.

Dveře se rozletěly, až jsem sebou trhla.

Jayda nakráčela dovnitř, ale od kabiněk si udržovala odstup. „Zavolala jsem údržbáře. Za chvíli dorazí. Co ty, jsi v pořádku?“

Měla uklidňující hlas. Bylo jí dvacet tři, takže jen o několik let víc než mně, ale stejně jako já už si v životě prošla leccím a působila starší. Vlastně mi něčím připomínala matku.

„Asi jo. Jen jsem... trochu mimo.“

„Kdepak, zlato. Takhle jsem to nemyslela. Chci říct... jsi *poslední dobou* v pořádku?“

Věděla jsem, na co naráží. Byla jsem v jednom kuse roztěkaná. Sama jsem ani nevěděla, co vlastně bylo spouštěčem dnešního záchvatu. Možná to byl ten zápach. Nebo jsem zahlédla tu zdechlinu a má představivost si ji upravila po svém? Nebylo to poprvé. Jayda už byla přítomná u několika událostí, při nichž jsem měla halucinace.

„Budu v pohodě.“

Tahle tři slova jsem poslední čtyři roky opakovala jako svou osobní mantru.

Budu v pohodě.

Po většinu času jsem v pohodě skutečně byla, pokud v to nepočítám chvíle, kdy ve mně něco vyvolalo dávno pohřbené vzpomínky.

Nebo když jsem zrovna neměla halucinace, v nichž figurovala moje matka.

Opravdu jsem byla v pohodě?

To asi ukáže až čas.

KAPITOLA TŘETÍ

LILIA

Cesta domů metrem byla pokaždé opruz, ale ve dnech, kdy se mi v práci zjevovala moje dávno mrtvá matka, to platilo dvojnásob. Přestože na mě Jayda naléhala, abych vypadla o hodinu dřív, nakonec jsem zůstala o něco déle. Nechtěla jsem nechat všechnu práci na ní.

Nikdy jsem se jí o svých vidinách nezmínila, i když pro mě byla už spíš kamarádka než kolegyně. Když už jsem ale o své matce *mluvila*, nikdy jsem se neobtěžovala zmínit černé červy, kteří jí lezli z úst.

Měla jsem totiž podezření, že ani ti nebyli skuteční.

Jestli se dalo věřit Beině tátovi Connerovi, moje matka si té osudné noci podřízla žíly. Když se Bea konečně odvážila vyjít ze svého pokoje, našla mě v bezvědomí na podlaze koupelny a mámu se zkrvaveným zápěstím ve vaně. Okamžitě běžela zpátky, zavolala Connerovi, a dokud nedorazil domů, schovávala se pod postelí, třásla se a něco si pro sebe mumlala.

Na jeho historce ale jedna věc neseděla. Byla tam nesouvislost, která se nevysvětlila ani po letech, kdy jsem se pokoušela vybavit

si každou podrobnost toho, k čemu té noci došlo. Nevzpomínala jsem si totiž, že by si máma podřízla zápěstí. Podobně děsivý výjev bych nejspíš nikdy nezapomněla.

Když jsem trvala na tom, že jsem viděla, jak jí z úst prýští červi, Conner namítl, že po nich nenašel ani stopy, a nechal mě nahlédnout do zprávy koronera. V barvitém výčtu řady různých zranění nechyběla ani poznámka o příčině úmrtí: *masivní krvácení, způsobené zraněním bez cizího zapříčinění*. Od té chvíle jsem ztratila důvěru ve své smysly. Skutečnost a noční můry mi začaly splývat.

O několik měsíců později jsem se rozhodla zjistit více informací o těch červech od našeho praktického lékaře. Víceméně celou dobu mi oponoval a tvrdil, že o ničem podobném nikdy neslyšel. Což by dávalo smysl vzhledem k tomu, že jsem si je nejspíš vybájila. Ani Google mi při pátrání po červech nebyl nijak nápomocný. Odborných článků o parazitech jsem našla hodně, ale žádný nezmiňoval průběh nemoci ani symptomy, které jsem pozorovala na své matce.

Pak už jsem si musela přiznat, že ti červi byli výplodem mé fantazie. Pravda je, že prožité trauma dokáže s lidskou myslí pěkně zacvičit.

Když jsem konečně dorazila z práce domů, připadala jsem si duševně vyčerpaná až na dřeň. Pořád jsem se navíc úplně nevzpamatovala ze záchvatu, a proto na mě metro působilo jinak než obvykle. Strašidelněji.

Bylo chvíli po půlnoci, jela už jen červená linka a krom toho, že to v ní páchlo po moči, tam navíc bylo jen pomálu pasažérů. Skoro samí fetáci a opilci, někteří z nich zhroucení na sedačkách úplně bez sebe, jiní spokojeně podřimovali. Covington nebyl nejhorším městem v tomhle státě, ale rozhodně nepatřil mezi nejbezpečnější místa na světě.

Štiplavý zápach moči, který červencové horko ještě umocňovalo, byl však naprostou podružností v porovnání s myšlenkami, jež mi vířily hlavou.

Hlavní potíží spočívala v tom, že jsem toho poslední dobou moc nenaspala. Sužovaly mě hrozné noční můry, kvůli kterým jsem

probděla většinu nocí. A kvůli té nevyspalosti jsem přes den vídala různé věci. Dostala jsem se do bludného kruhu. Došlo to až tak daleko, že jsem občas nedokázala rozeznat, jestli jsem vzhůru, nebo spím.

Zavřela jsem oči, zhluboka dýchala a svírala svůj růženec.

Když jsem je znovu otevřela, zachytila jsem slizký pohled staršího muže, který seděl přes uličku vedle mě. Soudě podle prošedivělého plnovousu a vlasů mu mohlo být kolem padesátky. Měl světlou kůži, nejspíš se jen zřídka dostal ven přes den. Jediná další žena ve vagonu byla šedesátnice schoulená v rauši. Zbytek osazenstva tvořilo asi dvanáct mužů.

Svou sociální fóbii jsem zdělila po matce, která zastávala názor, že se od lidí nedá čekat nic dobrého. Ke všem se chovala opatrně, jako by to byli sérioví vrazi, dokud si nebyla naprosto jistá opakem. Musím říct, že za ty roky se její paranoia částečně nasákla i do mě.

Pustila jsem růženec a strčila ruku do kapsy, abych nahmatala vystřelovací nůž, který jsem s sebou nosila všude – dokonce i do postele. Koupila jsem si ho, když jsem začala pracovat na nočních směnách.

Muž nejspíš vycítil, že je mi to nepříjemné, a stočil oči k přívěsku na mém krku. Lahvička s popelem, zavěšená na růženci z černých korálků, obsahovala esenci toho, čím byla moje matka – všechny pozůstatky choroby, jež ji zabila, byly spáleny na uhl. Nejradši bych ji znovu skryla v dlani, abych ji uchránila od mužova neodbytného pohledu, ale místo toho jsem se jen odvrátila. Stejně jsem ale cítila, že se na mě dívá dál.

Hlas v reproduktoru oznámil, že příští stanice bude ta má. S úlevou jsem vstala a bez ohlednutí pospíchala uličkou ke dveřím, ještě než vlak zastavil. Jakmile se otevřely, vyběhla jsem na prázdné nástupiště.

„Hej!“ ozval se za mnou ochraptělý, hrubý hlas. „Haló, slečno!“

Zase nějaký opilec. Potýkala jsem se s nimi přinejmenším třikrát týdně, bylo to vlastně běžné, ale dneska jsem na ně fakt neměla náladu.

Ignorovala jsem ho a pokračovala ke schodišti před sebou, celá jsem se třásla a klouby na ruce mě bolely od svírání střenky nože. Stiskla jsem knoflík a čepel se otevřela v kapse. Její dotek na stehně mi dodal trochu klidu.

„No tak! Slečno!“ Byl o něco blíže než předtím, ale neodvážila jsem se podívat. „Stůjte!“

Srdce mi bušilo. Rozběhla jsem se ke schodům, ale když jsem došlápla na první, ucítila jsem na paži pevný stisk. Otočila jsem se na patě a zjistila jsem, že to je ten muž z metra. Vytáhla jsem z kapsy nůž a chvějící se rukou ho k němu napřáhla.

„Ve vlastním zájmu mě pusť. Okamžitě.“

Pustil mě a pozvedl druhou ruku, v níž držel plátěnou tašku. „Zapomněla jste tam tohle.“

Přelétla jsem očima z tašky na něj a náhle jsem si připadala hloupě. Napjaté svaly se mi uvolnily, přerývaně jsem vydechla. Vytrhla jsem mu tašku z ruky a zasunula nůž zpátky do kapsy. „Děkuju.“

Muž nadzdvihl huňatá obočí. „Dávejte na sebe pozor.“

Pak se odkolébal zpět na nástupiště.

Jen co se mi ztratil z dohledu, zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla.

Nevyšiluj pořád, Lilio.

Blikající vývěsní štít divadla Luminet ozařoval chodník. Prošla jsem kolem něj po Prather Street až k nenápadným dveřím kousek od hlavního vchodu. Bytovka nad divadlem, v níž jsem prožila celý život, byla postavená začátkem dvacátých let, kdy podobné malé scény ve městě rostly jako houby po dešti. V Covingtonu si budova vydobyla nelichotivou pověst coby místo, kde byla nalezena jedna z obětí prvního odhaleného sériového vraha v Massachusetts. Populární herečku našli rozpáranou v šatně. I přes svou proslulost byla budova zanedbaná a roky na ní byly znát. Na pořádnou rekonstrukci se nejspíš nikdy nenašly finance.

Vystoupala jsem po úzkém schodišti, sešlapané schody mi vrzaly pod nohama. Ani těžký pach plísně a naftalínu nedokázal přebít ostrý zápach moči, který mi utkvěl v chřípí. Když jsem konečně dorazila k našemu bytu, zamrazilo mě; zevnitř se ozývaly hlasy a jeden z nich bezpochyby patřil Angelovi. Tenhle Connerův kumpán se vynořil bůhvídkud asi před čtyřmi lety a od té doby jsem se ho nezbavila – byl jako vřed na zadku, ze kterého se nejspíš časem vyklube zhoubný nádor.

„Já ti nevím, vole. Ti chlapi se stýkají s kartelama,“ řekl Conner za dveřmi. „Nezapomínej, že mám dceru, o kterou se musím postarat.“

Máma se s Connerem dala znovu dohromady nedlouho před svou smrtí, nejspíš hlavně kvůli Bee. Nejdřív s námi byl první dva roky potom, co se Bea narodila, pak ho máma vyhodila a on zakotvil v New Yorku, kde žil v nějakém ošuntělém podnájmu s pár spolubydlícími. Několik let předtím, než máma onemocněla, souhlasila s tím, aby se k nám znovu nastěhoval pod podmínkou, že se bude podílet na chodu domácnosti a pokusí se napravit vztahy se svou dcerou. Vzhledem k tomu, že ani jedna z nás nebyla dospělá a máma neměla žádné blízké příbuzné, po její smrti bychom nejspíš bez Connerovy pomoci skončily v dětském domově. Sice se občas choval jako blbec, ale aspoň jsme díky němu mohli fungovat víceméně jako rodina.

„Kápně z toho litr na ruku,“ namítl Angelo. „No tak, rozhlídni se kolem sebe. Nijak přepychově si rozhodně nežiješ.“

Nějakou dobu po mámině smrti se tihle dva zapletli do jakýchsi pochybných kšeftů. Conner tvrdil, že jenom prodávali šrot. Nevěřila jsem mu ani slovo, zvlášť když jsem je jednou zahlédla, jak v uličce za naší bytovkou mlátí nějakého muže. Kdykoli jsem se ho na to ale zeptala, skončilo to hádkou, kterou uzavřel prohlášením, že si mám hledět svého.

Jejich podnikání se mi vůbec nelíbilo a samotný Angelo se mi zamlouval ještě méně. Byl jako červivá třešnička na plesnivém dortu.

S povzdechem jsem vstoupila do malého bytu a spatřila Angela rozvaleného na kuchyňské židli, zatímco Conner stál vedle něj a popíjel pivo z plechovky.

Conner sebou trhl. Nejspíš ho překvapilo, že jsem dorazila o dobrou půlhodinu dříve než obvykle. „Čau, stalo se něco?“

Táhlo mu na čtyřicet a vypadal... neupraveně. Ruce i košili měl samý flek od motorového oleje, posledních šest let totiž pracoval v autoservisu.

Jeho kamarád byl o něco čistší, ale táhl se za ním těžký pach, něco mezi čerstvě zoranou půdou a chemikáliemi na čištění dřezu.

Angelo usrkl pivo a jeho pichlavé oči se ke mně stočily, přestože jsem se naschvál držela co nejdál od něj.

„V práci jsme měli potíže.“ Přejela jsem pohledem z Connera na Angela a posunula jsem si popruh tašky výš na rameno. „Na záchodcích jsme našli zdechlou krysu.“

„No pěkně,“ odfrkl si Conner a dlouze se napil.

„Divím se, žeš ji nedonesla domů k večeři,“ usmál se křivě Angelo.

„Kdybych věděla, že přijdeš na návštěvu, možná bych ji s sebou vzala.“

Zacukalo mu v koutku úst. Angelo neměl rád, když se s ním někdo dohadoval, a zvláště nesnášel vtípky na vlastní účet. „Divím se, že ti tvůj taťka tu nevymáchanou hubu něčím nezacpe.“

Otřásla jsem se odporem.

„Ale no tak,“ ozval se neprůbojně jako vždy Conner a zlehka nakopl nohu Angelovy židle právě ve chvíli, kdy si ten dobytek znovu přikládal ke rtům plechovku.

Pivo mu vyšplíchlo na klín. Angelo probodl mého otčíma vražedným pohledem.

„Nemusíš se pořád chovat jako kretén,“ dodal Conner.

„Hovada jako on se jinak chovat neumí,“ ujelo mi, než jsem se stihla zarazit. Conner bohužel neměl dost kuráže na to, aby mě před svým kumpánem skutečně hájil, takže ode mě nebylo zrovna nej-moudřejší mu dát najevo, co si myslím.

Angelo se na mě podíval, ale naštěstí nic neřekl.

Conner se natáhl za sebe a sundal z kuchyňské linky papírový talířek s kouskem pizzy. „Jestli máš hlad, Lil, dal jsem ti stranou pizzu od večere.“

Hodil talířek na stůl tak prudce, že sýr z pizzy sjel stranou a vytvořil jednu mazlavou hroudu. Při tom pohledu jsem okamžitě ztratila chuť k jídlu.

Ne že bych snad předtím měla bůhvíjaký hlad. Pořád jsem v duchu viděla zmítající se červy.

Zazvonil telefon, Angelo mě konečně přestal probodávat pohledem a Conner hovor přijal. Několikrát za sebou odpověděl, že jasně, jo, určitě, a zavěsil. „Do prdele už ty zkurvený ptáci! Callahanová zas píčuje, že je nasráno na střeše.“

Ptáci, o nichž byla řeč, patřili mojí matce. Ve velkých klecích na střeše naší bytovky jich přebývalo dvacet – většinou holubi a vrabci, ale byly tam i jiné druhy. Naše sousedka Winnie, která bydlela hned vedle, nám po mámině smrti nabídla, že se o ně postará, ale ne vždy se jí podařilo po nich pořádně uklidit.

„Omlouvám se,“ řekla jsem rychle. „Tenhle týden jsem měla napilno, ale ještě dneska se tam zastavím...“

„V pohodě, postarám se o to. Callahanová stejně chtěla, abych se jí podíval na ten protékající dřez.“ Krom toho, že Conner pracoval v nedalekém autoservisu jako mechanik, mu také připadla role neoficiálního údržbáře bytovky, za což mu domácí zlevnila nájem o sto dolarů. „Hned jsem zpátky,“ oznámil, položil plechovku na linku a proklouzl kolem mě.

Vdova Callahanová potřebovala jeho pomoc nápadně často, a tak jsem si nemohla nevšimnout, že spolu něco mají. Ne že by mi na tom snad záleželo, kdyby to teď neznamenal, že zůstanu o samotě s Angelem.

Jen co se Conner ztratil, Angelo si zapálil a kuchyni zaplnil kouř z levného tabáku.

„Tady se nekouří.“

Ústa se mu zkroutila do odporného, vychytralého úšklebku. „Tak mi to cígo zkus típnout. Jen do toho.“

Obrátila jsem oči v sloup a obešla jsem ho, abych si z kohoutku natočila sklenici vody. Najednou jsem měla sucho v puse. Nejradši bych si zalezla do svého pokoje, ale bála jsem se, že by šel za mnou. Bylo moudřejší zůstat v kuchyni, kde mám na dosah nože. „Co tu vůbec děláš takhle pozdě?“ ohlédla jsem se přes rameno. Samozřejmě že mi koukal na zadek. Rychle jsem do sebe obrátila sklenici vody, abych potlačila nutkání ho okřiknout. Zvedal se mi z něj žaludek.

„Naše malá Lily,“ řekl, aniž se obtěžoval mi odpovědět. „Koukám, že jsi docela vyrostla, kotě...“

„Neříkej mi tak.“

„Copak, najednou ti to vadí? To sis pořídila nějakýho kluka, nebo co?“ zachechtal se. Ten zvuk mi šel na nervy. „Jasně že ne. Chlapi jsou podle tebe všichni do posledního čuráci, co?“

„V podstatě jo.“

„A ty čuráky zrovna moc nemusíš, co? Když už jsme u toho, už se ti nějakej dostal do péče?“

Potrásla jsem hlavou a odložila sklenici do dřezu. Právě mi s ním došla trpělivost. Když jsem se ale otočila k odchodu, zastoupil mi cestu a natlačil mě zpátky k lince.

„Sluší ti to. Vsadil bych se, že už ti rukama prošlo hodně čuráků.“

Zapřela jsem se o dřez, abych se kolem něj prosmýkla, ale přitiskl se ke mně. V hlavě mi začalo bít na poplach.

„Nech mě, ty zkurvenej úchyle,“ procedila jsem skrze zaťaté zuby a vykroutila jsem paži z jeho sevření.

Prsty s ohryzanými nehty se mi sevřely kolem krku. Ztuhla jsem a vztekle zaskřípala zuby.

Naklonil se ke mně, jako by se mě chystal políbit. Ulpěl pohledem na mých rtech a zasmál se. Dech mu páchl po pivu a cigaretách. „Někdy si představuju, jak mi po péru teče tvoje krev. Vždycky z toho hned ztvdnu.“ Jeho chladný, temný pohled se stočil k mým očím. Úsměšek se vytratil. „Co mi na to povíš?“

Kousla jsem se zevnitř do tváře, aby se mi přestala třást brada. Ten chlap mi naháněl hrůzu, ale odmítala jsem to před ním dát na jevo. Bylo mi jasné, že bych mu tím udělala radost.

Máš nůž.

V kapse jsem pořád měla svůj nůž, ale vzhledem k tomu, jak jsem se celá chvěla, bych ho nejspíš upustila dřív, než bych toho zmetka stihla pořezat. „Jestli mě okamžitě nepustíš, začnu ječet.“

„Aha, tak ty *začneš ječet*“, napodobil posměšně můj hlas. „Tak si klidně vrískej. Myslíš, že ti v týhle čtvrti někdo pomůže?“ Potáhl z cigarety a foukl mi kouř do obličejů.

Semkla jsem rty. Vzduchovala jsem mu, jak to jen šlo, a současně jsem se snažila nevdechnout ten smrad.

„Kdyby nebylo mě, byl by tvůj tatka po uši v dluzích. Tvoje sestřička by měla utrum s tou školou plnou šarlatánů. A ty bys musela prodávat tu svoji hezounkou čiču někde na rohu, aby sis mohla dovolit školný.“

Poté co naše matka zemřela, se Bein duševní stav rapidně zhoršil. Upadla do takové deprese, že jsem ji raději chodila kontrolovat několikrát za noc a také jsem jí volala do školy. Můj terapeut pro ni navrhl jako alternativu internát Jasné zítřky, který se soustředil na péči o duševní zdraví, a nabídl se, že jí pomůže s evaluací pro přihlášku. Bea bez potíží prošla, a dokonce získala i malé stipendium, které pokrylo část nákladů na studium. Zbytek jsme doplatili spolu s Connerem, přestože se k tomu stavěl dost neochotně. Na duševní choroby totiž nevěřil. Jednou mi to řekl naplno a já jsem musela napnout všechny síly, abych mu jednu nevrazila.

Zároveň jsem si ale nemohla dovolit ho rozhněvat. Potřebovala jsem, aby se dál podílel na placení. Proto jsem také stále bydlela v našem malém bytečku nad divadlem, brala noční směny a navštěvovala jen tolik přednášek na vysoké škole, abych měla dost kreditů na postup do dalšího ročníku.

A proto jsem musela strpět Angela.

„Doufám, že se nesnažíš Connera zatáhnout do paktování s kartely.“ Byla to ode mě troufalá slova a okamžitě jsem jich zalitovala.

Vycenil zuby a zesílil stisk na mém hrdle. Pod jeho tlakem se mi srdce rozbušilo ještě rychleji. Sevření nebylo dost silné na to, abych se dusila, ale mělo mi dokázat, že kdyby se mu zachtělo, bez

problému to zvládne. „Ty si asi myslíš, bůhvíjak nejsi chytrá, co? Řekni, jaká *budoucí výzkumnice* podle tebe šruje hajzly? Co? No, co na to řekneš?“

Snažila jsem se odtáhnout jeho prsty od svého krku, ale nedat najevo strach, který mnou lomcoval. Nakonec mě jednou rukou, v níž držel cigaretu, pustil a chopil se mého zápěstí. Pohlédl na moje tetování a přečetl ho nahlas. „*Memento mori*,“ řekl posměšně. „Že ty budeš jedna z těch gotickejch potvor, co myslej pořád jenom na sebevraždy, co?“

Nepochopil vůbec nic. Hlavní význam mého tetování spočíval v pokoře, ale ta blbounovi, jako byl Angelo, samozřejmě nic neříkala.

„Pust'. Mě.“

Angelo se zachechtal a uvolnil stisk.

Jen co jsem byla volná, pozpátku jsem se od něj odsunula o několik kroků. Celá jsem se třásla.

Típl cigaretu o můj polorozpadlý dílek pizzy. Stejně jsem ji nechtěla jíst, už tak jsem měla žaludek jako na vodě a v krku mě pálila žluč. Ušklíbl se na mě a odešel z kuchyně. O chvíli později za ním zaklaply vchodové dveře a já jsem si konečně vydechla.

Nevyšiluj pořád.

Pizzu jsem vyhodila do koše a pak jsem se uchýlila do své ložnice. Zabouchla jsem za sebou a přitiskla čelo ke dveřím. Nechávala jsem ze sebe vyprchat adrenalin ze střetu s Angelem a vši silou jsem zadržovala slzy.

Nenáviděla jsem ho. Nenáviděla jsem i Connera, který mu důvěřoval dost na to, aby ho se mnou nechal o samotě. Nenáviděla jsem, jak slabá jsem si v jeho přítomnosti připadala. Jak zranitelná jsem byla.

Přiměla jsem se zhluboka dýchat a po chvíli se zpomalilo i bušení mého srdce. *Už je pryč. To bude dobrý.*

Obrátila jsem se čelem ke svému pokoji – byla to moje svatyně, k prasknutí naplněná knihami, svíčkami a malými sklenicemi, v nichž jsem přechovávala sušené bylinky a tkáňové soli. Ty mi věnovala Glinda, jíž patřil obchod s homeopatickou medicínou ve

vedlejší bloku. Když moje matka onemocněla, byla jsem tam každou chvíli.

Položila jsem tašky na postel a z horní poličky skříně vzala malou dřevěnou truhličku. Byla v ní celá řada pokladů, které jsem za poslední roky nastrádala. Například kosti dlouho mrtvého vrabce, jasně zbarvené peříčko kardinála červeného, o němž mi máma tvrdila, že ho dostala jako dárek od andělů, veverčí žebro a šest mých mléčných zubů v maličké zašpuntované lahvičce. Pod tím vším ležela fotka, na níž jsem spolu se svou matkou předtím, než onemocněla, dále jeden z Beiných baretů s kamenným žlutobílým odznáčkem v podobě čmeláka, mince a zajímavé kameny a krystal, který mi Glinda věnovala, aby mě chránil před zlou vůlí.

Položila jsem do truhličky svůj růženec, zase jsem ji zavřela a vrátila na poličku. Pak jsem z nohou skopla boty a plácla sebou na postel. Byla jsem úplně vyčerpaná. Potřebovala jsem se aspoň trochu vyspat, protože hned ráno jsem měla mít konzultaci s jedním profesorem.

Před dvěma týdny jsem odevzdala práci z mikrobiologie na téma případová studie. Přestože zadáním bylo psát o *fiktivní* chorobě, rozhodla jsem se napsat o nemoci, jíž trpěla má matka. Využila jsem ji jako ventil pro pocity viny, protože mi při psaní konečně došlo, jak nefér bylo, že jsem se o ni několik posledních týdnů před smrtí musela starat. Nehledě na to, jak zle jí bylo, stále neoblomně odmítala návštěvu lékaře či nemocnice.

Místo abych popis nemoci ukončila sebevraždou, rozepsala jsem se o těch červech. Vzhledem k tomu, že stejně neexistovali, na tom vlastně ani nesešlo. Vymyšlenou chorobu jsem v eseji pojmenovala jako „syndrom černého červa“ a zdálo se, že jsem tím skutečně upoutala pozornost svého profesora. Proč by mě jinak žádal, abych se za ním ráno před začátkem přednášek zastavila?

Matčino jméno jsem ve studii nepoužila. Vždy si zuřivě chránila své soukromí. Navíc, přestože mi tehdy bylo teprve šestnáct, nemohla jsem se ubránit pocitu, že za zhoršení jejího stavu můžu částečně i já. Měla jsem trvat na tom, aby zašla k doktorovi hned, jak

začala trpět těmi halucinacemi. Protože tehdy se nám věci opravdu začaly vymykat z rukou.

Odborná pomoc by jí možná zachránila život.

Nad provizorním psacím stolem z dřevěných bedniček a kusu překližky visel obraz, který matka namalovala mnoho let předtím, než onemocněla. Roztomilá krajinka, přesněji řečeno mořské pobřeží, jemuž dominoval prastarý dub. V jeho pokroucených větvích byla zavěšená malá houpačka. Pohled na ten obraz mě vždycky uklidnil – od našeho zašlého, malého bytu se ten výjev nemohl lišit víc. Jednou jsem se jí zeptala, zda tam někdy byla.

„Jen ve snu,“ odpověděla.

Ze zdi vedle postele jsem odlepila fotku, na které jsme byly s Beou a s mámou vyfocené asi dva roky předtím, než onemocněla, a píchlo mě u srdce. Ona měla své osobité kouzlo, ale na téhle fotce, kde se jí sluneční paprsky odrážely od vlasů temně rudé barvy, přímo zářila. Vypadala divoce, mocně a nezkrotně jako lesní požár.

Po celý svůj život jsem slýchala, že vypadám stejně jako ona.

Mně se ale nikdy nepoštětilo být divoká a nezkrotná. Vždycky jsem si připadala spíš jako plameny v elektrickém krbu – neškodná napodobenina uvězněná za skleněnou stěnou. Od chvíle, kdy se matky zmocnila ta choroba, jsem trávila svůj život v okovech a dodnes se mi z nich nepodařilo vymanit.

Bea po ní také zdědila nějaké rysy, ale mnohem víc byla po Connerovi. Zatímco já s mámou jsme měly světlé tyrkysové oči, Beiny byly hnědozelené jako jeho. Na rozdíl od Bey jsem já svého otce nikdy neviděla. Matka tvrdila, že ji opustil dřív, než jsem se narodila, takže jsem o setkání s ním ani neměla zájem.

Bea se ode mě lišila ještě jednou věcí. Nad pravým okem měla od narození bulku; byla to dermoidní cysta a v dětství si kvůli ní dost vytrpěla, když ji šikanovali její příblíblí spolužáci. Odstranit ji by bylo jednoduché, ale matce se bohužel nikdy nepodařilo naspořit dost na to, aby mohla ten jednoduchý zákrok zaplatit, a Bea si na to nakonec zvykla. Cysta jí stále hyzdila tvář a trochu i zakrývala oko, ale mně se zdálo, že poslední dobou už si z ní moje sestra nic nedělá.

Zatímco jsem pozorovala fotku své malé, nenávratně roztržité rodiny, znovu mě naplnila chladná hrůza z dřívějška.

Pomoz mi!

Mami, nedělej to!

Ozvěna dávných výkřiků se mi rozléhala hlavou. Pevně jsem zavřela oči a potřásla hlavou.

Ne, to ne. Nedívej se na to. Nedívej se tam.

Do mysli se mi začala pokoutně vkrádat černá mlha. Trhaně jsem vydechla a rychle zamrkala. Přinutila jsem se dýchat pomalu, ruka s fotkou se mi trásla.

Uklidni se. Už je po všem.

Přilepila jsem fotku zpět na zeď a zpod postele vytáhla černá pouta. Schovávala jsem jich tam několik – tahle jsem si pořídila před několika měsíci v BDSM sekci jednoho sex shopu. Připevnila jsem jeden náramek k rámu postele a pak jsem na chvíli strnula a poslouchala, abych se ujistila, že se Angelo mezitím nevrátil. Slyšet ale bylo jen to, co se malým bytem rozléhalo vřdycky – hučení klimatizace, projíždějící auta na Prather Street a tlumená hudba z divadla.

Trochu jsem se uklidnila, zasunula nůž pod polštář a druhý náramek pout jsem si přiložila k zápěstí. Zavírala se jenom na suchý zip, takže v případě potřeby bych se z nich rychle vyvlékla. Žádné jiné opatření na mou náměsíčnost nepřicházelo v úvahu, ačkoli jsem věděla, že tohle není úplně bezpečné. Zkoušela jsem i prášky na spaní, ale ty jsem si teď, když už jsme neměli zdravotní pojištění, nemohla dovolit. Zároveň jsem si vzhledem k tomu, kolikrát už jsem se probudila na chodbě domu, nemohla dovolit svůj stav ignorovat. Pouta byla bizarním řešením, ale fungovala, a navíc mi stačilo připoutat si jednu ruku, protože mě obvykle vzbudilo už tahání a cinkání kovu o kov. Ještě že tak.

Měla jsem tušení, že dnes se mi nebude spát lehce.

KAPITOLA ČTVRTÁ

LILIA

Profesor Wilkins, sedící naproti, měl pohled stejně přísný a nečitelný jako vždy. Na rozdíl od kanceláří ostatních vyučujících byla ta jeho zařízená luxusně – židle měly sedátka a opěradla z kůže v barvě bordó, stůl byl z masivního třeshňového dřeva, zrovna tak jako prosklená skříňka v rohu. Lampy vrhaly do prostoru příjemně teplé světlo. Za Wilkinsovy zady se tyčila velká knihovna. Kancelář se k němu hodila. Ze všech profesorů na covingtonské vysoké byl jediný, kdo každý den nosil motýlka a mluvil, jako by utekl z filmu s Carym Grantem.

Chvilí přerovnával nějaké papíry na stole, načež si propletl prsty obou rukou a podíval se na mě. „Slečno Vespertinová, rád bych si s vámi promluvil o vaší eseji.“

Ostrá bolest ve spodním rtu mi připomněla, abych se do něj přestala kousat; tenhle zlovyk jsem si osvojila poté, co jsem se odnaučila kousat si nehty.

„Pane profesore, můžu se zeptat... provedla jsem něco? Pokud ano, chtěla bych se to dozvědět co nejdříve, ať se nemusím dál nervovat. Raději bych tak nějak strhla náplast a měla to za sebou, jestli mi rozumíte.“

Pohodlně se opřel a znovu si mě změřil pohledem. „Nemusíte mít obavy. Nejste tu proto, že byste něco provedla.“

Ulehčeně jsem vydechla a pustila područky, do nichž jsem zatí-
nala nehty. „To jsem ráda.“

„Napsala jste mimořádně poutavou esej, slečno Vespertinová. Míra detailů, do nichž zacházíte, je až fascinující. Zdá se, že přemýšlení o tom *fiktivním* parazitovi jste věnovala značné úsilí. Červi, které popisujete, zní jako strašliví tvorové.“

Zavřela jsem oči, abych se uchránila vzpomínek na červy prýští-
cí z matčiných úst, které jsem spatřila naposledy včera, když jsem zase halucinovala. Až do rána mě pak strašili v nočních můrách, plazili se ke mně po podlaze a lezli dalším lidem z úst. „Asi by se dalo říct, že mám bujnou představivost.“

„Zajímalo by mě, jaký osud potkal osobu, o níž jste se ve své eseji starala.“

„Co tím myslíte?“

„Ve své práci jste nezmínila, jak váš pacient skončil. Popsala jste pouze průběh nemoci, její vývoj a své postřehy.“ Sepjal prsty do špičky, zaklonil se na židli a oči mu zajiskřily. Zjevně ho to opravdu zajímalo.

„No... možná by se... asi by dalo říct, že když jsem na chorobu nevymyslela žádný lék...“

„Můžu se zeptat, proč jste na ni nevymyslela lék?“

Pokrčila jsem rameny a odkašlala si. „Zadání bylo vymyslet fik-
tivní chorobu a popsat její dopad na lidský organismus.“

„Tohoto úkolu jste se zhostila bravurně. Dokonce tak bravurně, že mi nezbyvá než se ptát, jak jste přišla právě na tuto konkrétní chorobu?“

Že už by podobnou nemoc popsal jiný student? Pořád mi ne-
šlo do hlavy, proč si zavolal zrovna mě a pokládal mi tyto otázky. „Omlouvám se, pane profesore, ale na to nedokážu odpovědět. Prostě jsem si ji vymyslela. A teď mám pocit... Řekl jste, že jsem nic neprovedla, ale stejně mám pocit, jako byste mě z něčeho po-
dezíral.“

Mírně se usmál a zlehka zavrtěl hlavou, což aspoň rozptýlilo něco z napětí v jeho výrazu. „Promiňte mi, pokud to znělo, jako bych vás chtěl z něčeho nařknout, slečno Vespertinová.“ Povzdechl si. „Jde o to, že ten organismus, o kterém píšete, skutečně existuje. Na světě se vyskytují tisíce různých parazitů, samozřejmě, ale symptomy, jež popisujete, jsou nezaměnitelné a vyznačuje se jimi pouze jeden konkrétní druh.“

Měla jsem pocit, jako by mi hrudí projel elektrický výboj, a zatočila se mi hlava. Jeho slova se mi v mysli rozléhala ozvěnou. „Co... cože, prosím?“

„Jak jsem řekl. Organismus, jež popisujete ve své práci, není fiktivní. Skutečně existuje.“

Existuje. Je skutečný.

Takže jsem si ho nevymyslela. Ale to přece není možné.

„Myslíte to vážně?“

Semkl rty a pomalu zavrtěl hlavou. „Věřte mi, že si se studenty nedomlouvám konzultace jen proto, abych si z nich mohl dělat legraci.“

Pravda to ale být nemohla. Celé dlouhé roky jsem žila v domněnání, že jde o výplod mé představivosti. Nechala jsem se přesvědčit, že moje vnímání ovlivnilo trauma způsobené matčinou sebevraždou. A trvalo mi to dlouho, ale nakonec jsem se s tím smířila. Přesvědčila jsem o té lži sebe sama, protože jsem nedokázala pochopit, proč by se naše matka rozhodla spáchat sebevraždu. Milovala nás, mě i Beu, a neměla nejmenší důvod svůj život tak náhle ukončit.

Cítila jsem, jak se mi hroustí svět. Jako by se přetrhlo lano s kotvou, která mi až doteď bránila odplout do neznáma.

Profesorova slova mě uklidňovala, ale zároveň i děsila.

„V žádné učebnici ani v článkách na internetu se o tomto parazitovi nic nedočtete,“ přerušil zběsilý tok mých myšlenek. „Jeho výzkum totiž stále probíhá a provádí ho soukromý subjekt.“

„Soukromý subjekt? Dle mého názoru by se před veřejností neměla tajit existence parazita, který je schopen nakazit lidského hostitele.“

„Za chvíli vám k tomu řeknu více.“ Vzal ze stolu tlustý svazek papírů, na jehož vrchu jsem zahlédla název své studie. „Poté co jsem si vaši práci přečetl, jsem ji poslal k nahlédnutí své kolegyni. Jmenuje se Loretta Gilchristová a je děkankou katedry přírodních věd na Univerzitě Drakádie, kde zároveň přednáší entomologii. Už jste o té univerzitě někdy slyšela?“

Jestli jsem slyšela o předražené soukromé škole pro zlatou mládež, na kterou jsem si s vědomím, že nemám co ztratit, podala přihlášku na práva, když jsem byla ve čtvrtáku na střední? Ano, pane profesore, něco málo o ní vím. Moji přihlášku tehdy samozřejmě zamítli. Což bylo jen dobře, protože nedlouho poté jsem se rozhodla studovat medicínu, abych přišla na kloub nemoci sužující mou matku. „Slyšela jsem o ní. Soustředí se hlavně na práva, že?“

„Má i právnickou fakultu, jistě, ale mnohem respektovanější je tamní výzkumný lékařský ústav.“

„No, přiznávám, že ta univerzita je mimo moje možnosti, takže jsem si o ní moc informací nezjišťovala.“

„Kritéria přijímacího řízení jsou tam mimořádně přísná. Jak asi víte, jedná se o prestižní instituci. Z Drakádie vyšla celá řada slavných absolventů.“ S hrdým výrazem dodal: „Shodou okolností mezi ně patřím i já.“

Kousla jsem se do jazyka, abych se ovládla a nezeptala se, proč tedy vyučuje základy mikrobiologie na malé státní univerzitě.

„Přesně podle mého očekávání vaše práce udělala dojem i na doktorku Gilchristovou.“

Sáhl do zásuvky stolu, vytáhl z ní černou obálku a podal mi ji. „Vaši esej předala děkanu Langmoreovi, do jehož kompetence spadá i přijímací řízení. Ten mě požádal, abych vám předal tento dopis.“

Zamračila jsem se, vzala si od něj obálku bez adresy a otočila ji. Byla zalitá zlatým voskem, do něhož bylo pečetidlem vyraženo písmeno *D* ve švabachu. „Co to je?“

„Dopis pro vás. Otevřete ho, prosím.“ Přísnost, která pro něj byla typická a získala mu pověst nafoukaného pitomce, z něj najednou vyprchala; nyní se skoro trásl nedočkavostí, široce se usmíval a oči

mu zářily. Jeho nadšení bylo nakažlivé. Sama jsem byla zvědavá a zároveň jsem si začala dělat starosti.

Rozlomila jsem pečeť. Zevnitř na mě vykoukla další černá obálka, na níž už moje jméno napsané bylo – ozdobným rukopisem a zlatým inkoustem. V téhle obálce byl na úhledné třetiny přeložený list ručního papíru. V hlavičce měl vyražené stejné *D* jako vosková pečeť.

Vážená slečno Vespertinová,

máme tu čest Vám sdělit, že Vám na Univerzitě Drakádie bylo přiznáno stipendium na katedře přírodních věd. Naše univerzita si zakládá na špičkové úrovni výuky i prováděného výzkumu v lékařských oborech. Vzhledem k Vaším výsledkům i k doporučení, které Vám vystavil doktor Wilkins, zastávám názor, že byste byla výbornou kandidátkou pro naše bakalářské studium.

Stipendium přidělené prozatím na zimní semestr pokryje i náklady na dopravu, studijní materiály a ubytování.

Pokud se rozhodnete tuto nabídku přijmout, půlnoční vlak ze stanice Covington Park vás dopraví do přístavu v Thresher Bay v Maine, odkud pravidelně jezdí přívoz na Drakádii.

K imatrikulaci budete přizvána po úspěšném dokončení registrační procedury. Chtěl bych Vás proto požádat o přihlášení do Vašeho studentského účtu, jež jsem si pro Vás dovolil založit, abyste si mohla sestavit rozvrh na zimní semestr. Rád bych Vám tímto také připomněl, že výuka začíná 1. září.

Vzhledem k velkému množství zájemců o studium na naší univerzitě bych Vás chtěl požádat, abyste mě kontaktovala obratem hned poté, co učiníte rozhodnutí. Níže přikládám svou e-mailovou adresu a telefonní

*číslo, na nichž jsem Vám k dispozici a rád zodpovím
všechny případné dotazy či vysvětlím nejasnosti.*

Těším se na Vaši odpověď.

S pozdravem

Gilbert Langmore

vedoucí přijímacího řízení

LangmoreG@dracadia.edu

Tel.: 555-721-3699

Chvíli jsem zírala na dopis, pak jsem si ho přečetla podruhé, ale z mého výrazu nejspíš bylo poznat, jak moc jsem zmatená. „Já... tomu nerozumím. Mou přihlášku přece zamítli. Ne že bych se divila, na tu školu jsem prostě neměla, a nemyslím jen finančně... Vůbec nechápu, co se teď děje.“

„Aha, takže vy jste se na této univerzitě již ucházela o studium nějakého lékařského oboru?“

„Ne, původně jsem si podala přihlášku na práva. Názor jsem změnila až později.“

„V tom případě se zdá, že názor změnili i oni. Přestože jsem nečekal, že moje rozmluva s doktorkou Gilchristovou vyústí v nabídku stipendia, musím říct, že podle mého názoru máte pro studium na Drakádii nejlepší předpoklady, slečno Vespertinová. O to, že byste ho nezvládala, si nemusíte dělat starosti.“

Zněl podivně nadšeně, ale nyní už jsem jeho zápal nesdílela.

„Děkuji vám, ale... v tom dopise se píše, že stipendium pokryje jeden semestr. Studium na této škole si nemůžu dovolit. Vždyť sotva zvládám platit školné tady...“

„Pokryje *zatím* jeden semestr. Tato univerzita si zakládá na tom, že talentovaným studentům podává pomocnou ruku. S největší pravděpodobností vám na konci semestru stipendium prodlouží.“

Promnula jsem si ztuhlý krk, zatímco jsem v druhé ruce stále svírala dopis. „Omlouvám se, nechci znít nevďěčně, ale nepřipadá vám tenhle způsob doručení přijímacího dopisu poněkud... neoficiální?“

Nadšení v jeho hlase nahradil obvyklý formální tón. „Vy jste si tu přihlášku vlastně nepodala, a tak se možná doktor Langmore obával, že kdyby vám dopis poslal domů, nebrala byste ho vážně.“

Což byla pravda. Kdybych našla ve schránce ozdobnou obálku s přijímacím dopisem ze školy, která mě už jednou odmítla, nejspíš bych ji považovala za pokus o podvod a hodila ji do koše.

„Slečno Vespertinová, musíte si uvědomit, že na Univerzitu Drakádie se ročně hlásí až *třicet tisíc* zájemců z řad studentů i výzkumníků. Uspěje pouze dvě a půl procenta uchazečů. Je to ještě horší poměr, než mají uchazeči o studium na Yale, Harvardu, Stanfordu či Princetonu. Ročně univerzita přijímá *méně než tisíc* nových studentů.“

Chápala jsem, co se mi snaží říct. Kdybych se na školu opravdu přihlásila, bez jeho doporučení bych neměla žádnou šanci.

„A tahle univerzita je tedy přímo *na* Drakádii?“ Pokud mě moje znalosti zeměpisu neklamaly, byl to malý ostrov nedaleko od pobřeží státu Maine.

„Ano, přesně tak.“

Promnula jsem si krk o něco silněji. „To je odsud tři hodiny cesty.“

„Vaše stipendium by mělo pokrýt ubytování na koleji i cestovní náklady.“

Znovu jsem dopis přelétla očima a ujistila se, že má pravdu. Drakádii jsem vždy vnímala jako letovisko, podobné ostrovu Martha's Vineyard, kam se na letní sezonu sjíždějí boháči. Bylo mi jasné, že školné za jeden semestr musí činit horentní sumu, tím spíš se mi tomu nechtělo věřit. „Jak se dostali k mým studijním výsledkům?“

„Jedná se o soukromou školu, slečno Vespertinová, a přijímací řízení je tedy plně v kompetenci jejích představitelů. A ti se nemusí nikomu zodpovídat. Kdyby se jim zachtělo, mohli by vám nabídnout stipendium třeba jen proto, že se jim zalíbilo vaše jméno. A věřte mi, že se to čas od času stává.“

„Od instituce, která si zakládá na prestiži a úspěšnosti svých absolventů, se podobný přístup nezdá být právě moudrý.“

Profesor Wilkins si zlehka odfrkl a přikývl. „Chápu vaši obezřetnost, která zjevně hraničí s nedůvěrou. Proto se vrátím k prvnímu z témat, jimž jsme se věnovali na začátku našeho rozhovoru, a odpovím vám na otázku ohledně vámi popsaného parazita. Jeho výzkum probíhá právě na Drakádii, slečno Vespertinová. Jeho latinský název je *noctisoma* a vyskytuje se převážně na tomto ostrově. Ve velmi vzácných případech napadá i lidi. Coby hostitelský organismus jsme pro něj až příliš nepředvídatelní, takže se to skutečně nestává často, a tato možnost není příliš diskutovaná ani ve vědeckých kruzích. Jednoduše řečeno, jen velmi málo lékařů ví, že se tento parazit může objevit i v lidském těle. O to zajímavější je, že jste se o něm dozvěděla vy. K přenosům na člověka mimo území Drakádie totiž nedochází takřka nikdy.“

Tak prý jen ve *velmi vzácných případech*. „Třeba je to celé jen shoda okolností.“

„Tomu se mi příliš nechce věřit. Zvláště popis noctisomy opouštějící tělo zesnulého hostitele ústy ji identifikuje poměrně nezaměnitelně, tak mi to aspoň řekla doktorka Gilchristová. Navíc, jestli si dobře vzpomínám, na začátku školního roku jste zmínila, že chcete najít lék na chorobu, která vaši matku připravila o život. Nebo se snad mýlím?“

Nemýlil se. Jen jsem nečekala, že si má slova vybaví i po tak dlouhé době.

„V žádném případě vás nechci nutit, abyste mi moje domněnky potvrdila. Nicméně pokud tím pacientem, jehož jste popsala ve své práci, byla vaše matka, pak byste si neměla nenechat ujít příležitost studovat na jediné univerzitě, která se výzkumem tohoto konkrétního parazita zabývá. I kdyby to mělo být jenom na jeden semestr. Nemyslíte si, že informace, které můžete získat, za trochu rizika stojí?“

Měl pravdu. Stály. Celý život jsem toužila po tom, abych se dobrala odpovědí. Odpovědí, které mi lékaři a odborníci, s nimiž jsem se setkávala dosud, nebyli schopní poskytnout. „Přišli na to, jak se ten parazit přenáší na lidi?“

„Vím jistě, že pro nákazu lidského organismu potřebuje prostředníka, ovšem podrobnosti neznám. Nicméně na Drakádii vyučuje profesor Bramwell, který se na výzkum noctisomy specializuje. Přednáší neuroparazitologii, anatomii a má atestaci z patologické anatomie a forenzní patologie. Navíc je to právě on, kdo provádí pitvy těl, u nichž je podezření na nákazu noctisomou.“

Bramwell. To si musím pamatovat.

„Rozhodnutí o mém přijetí padlo na základě mé práce?“

„Vsadil bych se, že ano. Jak jsem již zmínil, pozorovací schopnosti, které jste v ní předvedla, jsou opravdu výjimečné. Pokryla jste hned několik oborů včetně parazitologie, popsala jste fyziologii pacienta a provedla jste i zevrubný výzkum parazita.“ Vstal ze židle a sebral z knihovny za sebou zarámovanou fotografii. Chvilí se na ni díval, než ji položil na stůl. Byla na ní zachycená mnohem mladší verze jeho samotného, stojící před zašlou kamennou budovou, jejíž špičaté věže mi připomínaly pařížskou katedrálu Notre-Dame. „Mohu vás z vlastní zkušenosti ubezpečit, že jakmile jednou vkročíte na Drakádii, už nikdy ji nebudete chtít opustit.“

Ti červi byli skuteční. Nevymyslela jsem si je. Existovali.

A dokonce se jejich studiem zabývala nějaká univerzita.

Připadala jsem si jako ve snu. Ve snu, jenž rozvířil mé nejhorší vzpomínky i nejtemnější myšlenky a skončil naprosto neuvěřitelně – nedokázala jsem si představit, že by elitní univerzita poskytla stipendium dívce, která si sotva mohla dovolit jízdenku na autobus, aby se tam dostala. „Můžu si to ještě promyslet?“

„Ale jistě. Nicméně zimní semestr začíná prvního září. Rozmýšlejte se rychle. Jak jsem již řekl, podobná příležitost se vám už podruhé nemusí naskytnout.“

Znovu jsem pohlédla na fotografii a zalila mě podivná, hřejivá vlna nostalgie. „Rozumím. Mnohokrát děkuji, pane profesore. Za všechno, co jste pro mě udělal.“

KAPITOLA PÁTÁ

LILIA

Měla bych se nejspíš učit na svůj online test z fyziky. Rozhodně bych si neměla googlit Univerzitu Drakádie. Zvláště vzhledem k tomu, že pro mě stejně nepřicházela v úvahu. Kdybych se zapsala na denní studium, a navíc tak daleko, nemohla bych pracovat a nedokázala bych přispívat na Beino školné. Nehledě na to, že Conner by se nejspíš zbláznil, kdybych mu přestala platit polovinou nájmu. Určitě by mi vmetl do tváře i Beinu školu a okamžitě by ji z Jasných zítřků odhlásil.

Když jsem ale na obrazovce počítače spatřila logo univerzity, opravdu mě to zabolelo.

Škola sídlila na ostrově v budově, která kdysi sloužila jako klášter a pak se tam studovala hlavně teologie. V moderní době se kampus rozrostl o několik novějších staveb, ale zachoval si pseudogotický zjev univerzit, jako jsou Harvard nebo Yale. Obrovská hlavní budova, již jsem viděla na fotce profesora Wilkinse, stála na strmém útesu, jako by měla základy zapuštěné přímo do skály. Vypadalo to, že je stovky let stará; její zdi byly pokryté lišejníkem a poseté ozdobnými prvky, které se dnes už vidí jen málokde.

Na úpatí útesu bylo usazené malebné městečko a samotný kampus oddělovala od okolních lesů kamenná zeď. Připomínal mi školu ze *Společnosti mrtvých básníků*. Už z fotek na mě dýchl atmosféra, v níž se mísila starobylá tradice s přísliby úspěšné budoucnosti.

Ta škola byla jako sen.

Sen, který jsem si nemohla dovolit.

Jen tak ze zvědavosti jsem se ale rozhodla nahlédnout do interní databáze univerzity, když už mi v přijímacím dopise poslali ty přihlašovací údaje. Přesně jak děkan Langmore zmínil, účet už jsem tam měla založený – dostala jsem přidělené identifikační číslo a moje osobní údaje byly zadány, chyběla jen fotografie. Tlačítko pod jménem mě vyzývalo, abych na něj klikla a přihlásila se ke studiu. Znovu jsem zkontrolovala adresu v prohlížeči, zda sedí s tou, která je v dopise. Zdálo se, že ano.

Já jsem ale bohužel měla naléhavější problémy.

Povzdechla jsem si, odhlásila se a pohodlně opřená na židli jsem se zadívala na svůj obraz se stromem, houpačkou a oceánem. Nějak se mu podařilo vystihnout mou melancholickou náladu.

„Kdybys tu tak byla se mnou, mami,“ zašeptala jsem. „Tvoje rady by se mi hodily.“

Nejenže jsem občas měla halucinace, v nichž se mi zjevovala její přízračná podoba, ale někdy jsem dokonce zaslechla její hlas. Tichý, něžný hlas, který přeskakoval do fistule, když na mě nebo na Beu ječela. Usmála jsem se při vzpomínce na to, jak v nás místo obav vyvolával záchvaty smíchu.

Znovu jsem se naklonila dopředu a napsala do vyhledávací slovo *noctisoma*. Třeba teď na internetu najdu víc informací, když už vím, jak se ten tvor jmenuje.

Vyskočilo několik studií na portálu Medscape, ale když jsem na odkazy klikla, získala jsem přístup jen k jejich abstraktům; dále mě stránka bez uživatelského účtu nepustila. Zadala jsem jméno parazita ještě na stránkách Střediska pro kontrolu a výzkum nemocí. Dostala jsem se pouze k seznamu parazitů z jakési lékařské konference v Ženevě, kde byla noctisoma jen jednou z mnoha položek.

Nepsalo se o ní vůbec *nikde*.

Abych se ujistila, že jsem udělala všechno, co se dalo, ještě jsem zadala *černí červi* a *Univerzita Drakádie*. Prvním z článků, které mi zaplnily obrazovku, byl otištěn před pouhými několika týdny v tamních novinách. Jeho titulek zněl: „Bezdomovkyně se pokusila zavraždit prorektora univerzity“. Žena jménem Andrea Keplingová, přespávající v jednom z opuštěných domů, se vloupala do sídla doktora Lippincotta, prorektora Univerzity Drakádie. Podle Lippincottovy ženy, která byla svědkem útoku, ho napadla krumpáčem a vykřikovala cosi o tom, že jí do břicha nasadil červy.

Zamyslela jsem se. Když bylo matce nejhůř, také mě obviňovala, že jsem cosi vpravila do jejího těla. Obvykle se to dělo, když její oči získaly skelný nádech a zorničky se rozšířily přes celé duhovky. V takových chvílích jsem věřila, že by byla schopná mě zabít. Musí to být strašné, když se vám někdo v tomhle stavu vloupá do domu. Navíc ozbrojený krumpáčem.

Ženě se podařilo Lippincotta zranit na noze, ale než dorazili policisté, z místa činu uprchla.

Na policejní skice nevypadala jako protřelý kriminálník. Dokonce mi trochu připomínala moji matku, měla stejné dlouhé vlasy a stejný znavený pohled.

Ozvalo se zaklepání. Otráveně jsem si povzdechla a zaklapla počítač. „Učím se.“

„Není to na dlouho,“ řekl na chodbě Conner.

„Tak pojď. Ale fakt jenom na chvíli.“

Pootevřel dveře, a než vstoupil, nakouknul dovnitř. „Hele, no...“ Promnul si ruce a odkašlal si. „Je mi jasný, že poslední dobou jsi to neměla jednoduchý. A taky... vím, že ses mohla dávno prostě sebrat a vypadnout. I tak jsi tu zůstala s náma a pomáhala mi s Beou... a nic z toho jsi dělat nemusela...“

Nelíbilo se mi, kam tím míří. Conner mi vyjadřoval vděk jen zřídkka. Mnohem častěji si stěžoval, když jsem odmítala směny v nemocnici, abych se mohla aspoň chvíli učit.

„... takže bych ti chtěl trochu odlehčit.“

A teď už jsem věděla, že se něco děje. Takhle totiž Conner nemluvil. Conner se celý život živil rukama a od mých šestnácti mi vtloukal do hlavy, že se musím podílet na chodu domácnosti. Tohle mu vůbec nebylo podobné.

„Dobře, poslouchám.“

„Jestli si vzpomínáš, už jsme se o tom jednou bavili...“

Ve chvíli, kdy zvedl ruku, aby si promnul zátylek, a uhnul pohledem, mi to došlo. Povzdechla jsem si.

„Vzpomínám si. Chceš pronajmout mámin pokoj.“ Až dosud ho nechával prázdný. Považovala jsem to za vstřícné gesto vůči mně a Bee a náležitě jsem ho oceňovala. Nedávalo mi ale smysl, proč bychom měli třít bídu s nouzí, jen abychom mámin pokoj udrželi jako nějaký pomník. Už tak to trvalo dost dlouho. „Pronajmi ho. Vůbec mi to nevadí.“

„Jsi si jistá? Jako... jestli chceš, chvíli bych ještě počkat mohl.“

„Ne,“ mávla jsem rukou. „Peníze navíc se nám budou hodit.“ Nastalo krátké ticho. Viděla jsem, jak si z rukou nervózně odtrhává šupinky kůže. Nejspíš pro něj nebylo snadné sebrat odvahu a zeptat se mě. Nervózní jsem ovšem byla i já. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně, do toho.“

„Když máma umřela, říkala jsem ti o těch...“

„O červech. Jo, pamatuju si to.“ Svraštil obočí a sklopil zrak. „Já... se ti asi nedivím. Byla to dost hrůza. Krev byla úplně všude.“

„A ty jsi v té vaně opravdu nic neviděl?“ Vždy mi připadalo zvláštní, jak živě jsem si vybavovala události, které se nikdy nestaly.

„Proč se na to zase ptáš?“ V jeho hlase zazněla podezřívavost. „Lily, sama jsi četla zprávu koronera. Vždyť víš, tu z pitvy. Četlas ji několikrát. Všechno to tam máš černý na bílým.“

Povzdechla jsem si a zhroutila se na židli. Zprávu jsem sice viděla, ale profesor Wilkins zmiňoval, že ne všichni lékaři si uvědomovali možnost přenosu toho parazita na člověka. „Já vím. Jen jsem... si říkala, že sis mohl ještě něčeho všimnout.“

„Všechno jsem jim řekl, když sepišovali tu zprávu. Nic jsem nevynechal,“ řekl. „Jsi v pohodě?“

„Jo, jsem v pořádku. Jen mi chybí.“ Nemělo smysl se s ním dohadovat. Trval na tom, že nic z toho, co já viděla zcela jasně, ani nezahlédl. Možná že voda ve vaně byla kvůli krvi tak tmavá, že nebylo vidět pod hladinu. Možná se všichni červi stačili protlačit ven odtokem.

„Jasně.“ Dlouze vydechl a odkašlal si. „Takže, ještě jedna věc. Co bys říkala na to, kdyby se k nám přistěhoval Angelo?“

Polila mě hrůza a sevřel se mi žaludek, okamžitě se mi udělalo zle. Zavrtěla jsem hlavou. „To nemyslíš vážně, že ne?“

„Říkal jsem si, že tu stejně sedí v jednom kuse. Navíc teď bydlí v té díře na Sumlerově ulici.“

„Ne. To ne! No tak, Connere, tohle po mně nemůžeš chtít.“

„Je to můj nejlepší kámoš, Lilio.“ Prohrábl si vlasy. Konečně jsem pochopila, proč vypadá celou dobu tak napjatě.

Zabořila jsem prsty do polštářků, které byly rozložené kolem mě, a neochotně jsem potlačila nutkání po něm něco hodit. „Ten chlap je úchyl, Connere. Říkala jsem ti přece, jak mě posledně přimáčkkl ke zdi a vyhrožoval, že mi ublíží.“

Conner odmítavě zavrtěl hlavou. „To by nikdy neudělal. Uznávám, že je trochu kretén, ale tohle ne, to by fakt neudělal.“

„Angelo je naprostej kretén a taky zkurvenej sexuální predátor!“

Rozpřáhl ruce a pokrčil rameny. „A co mu teda mám říct, Lilio? Poradíš mi?“

„Řekni mu, ať táhne do hajzlu! To mu řekni. Je to zmrd.“

„Mohl by nám pomoci splatit dluhy! Sama víš, že se protloukáme od vejplaty k vejplatě!“

„Proti spolubydlení nic nemám, jenom nechci, aby to byl Angelo. Prosím, Connere. Pořád tu přece musím bydlet i já! A chodím do práce!“

„Jako že já nepracuju?“ Píchnul se palcem do hrudníku jako nějaký gorilí samec. V tu chvíli jsem ho nesnášela. „Můžu se z toho tady posrat. A nezapomínej, že byt je psanej na mě. Takže o tom, kdo v něm bude nebo nebude bydlet, rozhoduju já!“

Tohle byla jedna z věcí, které si máma měla před smrtí líp promyslet. Pravda je, že mnoho možností neměla – mně bylo teprve šestnáct, a byt na mě proto přepsat nemohla. Nicméně to, že nechala na katastru přidat Connera jako spolubydlícího, vedlo k celé řadě vypjatých situací.

„Věř mi, že by se mi nechalo o hodně líp,“ dodal.

„Co budeš dělat, až se Bea vrátí domů na prázdniny? Jak s ním bude vycházet? Myslíš, že to bude mít dobrý vliv na její duševní stav?“

„Tý holce nic není! Nepotřebuje školu, kde jí banda terapeutů hustí do hlavy samý nesmysly. Potřebuje si jenom najít nějaký kamarádky a normálně žít.“

Vzedmul se ve mně vztek. Okamžitě jsem vstala, ruce u boků sevřené v pěst. „Bea v té škole normálně žije a má tam kamarádky! Je jí tam líp, protože jí *konečně* někdo poskytuje péči, kterou potřebuje. Někdo jí *konečně* naslouchá. A ty bys tohle všechno zahodil jenom kvůli svému úchylnému kámošovi? Angelo je pijavice, Connere. Musíš se ho zbavit, než nás namočí do něčeho nebezpečného!“

„Zachránil mi můj zsranej život!“

U toho jsem samozřejmě nebyla, ale slyšela jsem to mnohokrát. Někdy chlap, se kterým se nepohodli, na ně vytáhl pistoli. Náhoda tomu chtěla, že Angelo byl rychlejší a zastřelil ho dřív, než on je.

„Ty vole, teď zničí úplně jako tvoje máma!“

„Jdi do hajzlu, Connere. A spláchni se! Moji mámu sis nikdy nezasloužil.“

„Aha, jako že fakt? Tak aby bylo jasno, to vy dvě nevděčný mrchy si nezasloužíte mě! Sama jdi do hajzlu, Lilio.“

Na odchodu třískl dveřmi, až se celý pokoj otrásl a mámin obraz spadl ze zdi.

Což mě rozzuřilo ještě víc.

V koutcích očí mě pálilo, neměla jsem daleko k slzám.

Neber si to tolik.

Nedokázala bych žít pod jednou střechou s Angelem. Nezvládla bych to. Jeho přítomnost by mě připravila o poslední nejisté

útočiště, které mi na tomhle světě zbylo. Doufala jsem, že se Conner umoudří. Jinak bych musela dojednat, aby Bea mohla přes vánoční prázdniny zůstat na koleji. Taky bych se musela začít připravovat na to, že ji o Vánocích navštívím, i když budou až za několik měsíců. Vánoce v našem bytě samozřejmě nebyly žádná sláva, přinejmenším ne od chvíle, kdy máma zemřela. Většinou jsme jen s Beou seděly v naší ložnici, pouštěly si máminy staré desky Beatles a pily jsme litry kakaa. Podobná oslava by se nejspíš dala uspořádat kdekoli.

Pokud jde o mě, plán byl jasný. Musela jsem nějak vydělat na další dva měsíce Beina školného. Jestli se mi to podaří, možná odsud nakonec přece jen budu moct odejít.

„Hele, a zvažovala sis někdy zřídit OnlyFans nebo tak něco?“ nadhodila Jayda, zatímco z postele stahovala bílé prostěradlo s obří žlutou skvrnou.

Vzhlédla jsem od drhnutí zaschlé moči, která přetekla přes okraj postele na její rám, a zavrtěla jsem hlavou. „Ani náhodou.“

Ne že bych nějak odsuzovala lidi, kteří obsah pro OnlyFans tvoří. Kdybych měla dost odvahy, třeba bych se do toho pustila i sama. Tu se mi ale nikdy sebrat nepodařilo.

„Sama jsem to párkrát zvažovala. Do prdele, přece to nemůže být horší než každý den vyměňovat pochcaný povlečení a modlit se, abych se nepíchla o špinavou jehlu.“ Hodila zmuchlané prostěradlo do promočeného lněného pytle. „Kámoška mojí sestřenice do toho šla. Vydělávala si pár tisíc doláčů za měsíc a pak na to klofla jednoho prachatýho páprdu. A teď tráví celý dny u bazénu a čte si takový ty knížky o lásce.“

Mimoděk jsem se uchechtla, přestože jsem sama nevěděla, co mi na tom připadá tak vtipné. Nejspíš jsem se jen potřebovala uvolnit po hádce s Connerem.

„Tohle může vyřešit všechny tvoje problémy, Lilio,“ přemlouvala mě. „Cestu ti ukázal sám pánbůh, teď už se po ní musíš jen vydat.“

Povzdechla jsem si, ustala v mytí a představila si sebe sama v kampusu prestižní univerzity. „Chápu, ale...“

„Ale nic. Nejdřív ses starala o mámu. Teď se zase staráš o sestru, *a navíc* ještě o jejího fotříka. Přeteklo. Hotovo. Bůh ti dává na vědomí, že teď jsi na řadě *ty*.“

Já jsem sice moc pobožná nebyla, ale nijak mi nevadilo, když o Bohu mluvila Jayda. Taky bych ráda věřila, že tahle nepřehledná situace má nějaké řešení.

„Když už se tak zajímáš o to, co má s námi pánbůh v plánu, proč ses vlastně nestala pastorkou?“ nadhodila jsem.

„Na to až moc ráda prcám,“ řekla a přejela si rukou po kulatém bříšku. „A Bůh ví, že to tatkoví tohohle malýho jde moc hezky. Proto tahle cesta není pro mě.“

Odfrkla jsem si a pokračovala v drhnutí. „Co kdybych se prostě nastěhovala k tobě a Quentinovi?“

„Co by ne? Rádi tě uvidíme. Ale víš dobře, že tohle není nic, o co bys stála. Vidím ti na očích, že by ses nejradši družila se všema těma nafrněnejma bohatejma bělochama na škole, co vypadá jak hrad z Harryho Pottera.“

Znovu jsem si odfrkla a zavrtěla hlavou. „Z představy, že bych s nimi bydlela, mám trochu strach. Nevím, jestli si s nimi budu mít co říct. Doma jsem v Covingtonu.“

„Na *nich* nezáleží. Záleží jenom na tvejch snech. Zasloužíš si pracovat v bílým plášti, a ne v kombinéze od hoven.“

„No, kdyby se profláklo, že postuju svoje videa na OnlyFans, asi by to mojí reputaci do budoucna moc nepomohlo.“

„Jak to?“ Založila si ruce v bok. „Proč myslíš, že ne? Znáám holky, co studovaly medicínu a celou dobu se živily jako striptérky. Musíš dělat, co se dá, Lilio.“ Nadzdvihla obočí a ukázala na mě prstem, jako když matka napomíná zlobivé dítě. „Nenech si od nikoho říkat, za co by ses měla stydět.“

„Proč musíš mít pořád v jednom kuse...“

„Pravdu?“

„Chtěla jsem říct proaktivní přístup.“

„Protože tady s tebou odmítám šůrovať podlahy a uklízet odpadky, když vím, že jsi dostala stipendium na skvělou školu. Prostě tam jdi. Však ono to nějak dopadne.“

Co kdybych ji poslechla? Moje matka také bývala takhle spontánní. S budoucností si nikdy hlavu nedělala. Byla přesvědčená, že všechny potíže se časem vyřeší. Možná jsem si nebyla zcela vědomá, čemu všemu musela čelit, ale podle mě jsme na tom nikdy nebyli úplně zle. Vždycky bylo co jíst. Nikdy nás nevyhodili z bytu ani nám uprostřed zimy nevypnuli topení. Vždycky jsme se nějak protloukali.

Přijít na kloub nemoci, jež mě připravila o matku, bylo moje největší přání na celém světě, a jak Jayda správně poznamenala, v Drakádii se mi to mohlo podařit. Musím do toho jít. Musím se ujistit, že nejsem šílená; že jsem na vlastní oči viděla, jak z jejího těla lezou ti prokletí červi, a nešlo jen o výplod mojí mysli, jak mě všichni přesvědčovali.

Něco jsem ovšem musela podniknout každopádně, ať už mé řešení zahrnovalo Drakádii, nebo ne, protože se mi vůbec nelíbilo, do čeho se Angelo snaží Connera poslední dobou uvrtat. Už jen kvůli Bee a našemu bezpečí jsem musela vymyslet, jak z toho ven.

KAPITOLA ŠESTÁ

DEVRYCK

„Prosím, nedělejte to!“ Před tribunálem stál Obviněný, zamčený v obrovské pozlacené kleci. „Zapřísahám vás!“

Komnata, v níž jsme se nacházeli, byla jednou ze tří obřadních síní v katakombách pod Hřadem – pod obrovskou katedrálou, která náležela Spolku sedmi havranů (ač se jeho členům říkalo prostě jen Havrani). Holé zdi a podlahy z šedého betonu umocňovaly pocit stísněnosti, bylo tu jako v hrobce. Což je vcelku vhodné přirovnání vzhledem k tomu, jak úmorné občas bývaly obřady, které se tu odehrávaly. Stovky poblikávajících svící nedokázaly chladnou a ponurou kryptu ani pořádně osvětlit, natož ohřát. Střed její podlahy tvořila mozaika ze zlatých dlaždiček, zpodobňující symbol tajného spolku – dvě zkřížené hole zakončené okřídlenými přesýpacími hodinami. Přesně takové používali moroví doktoři za časů epidemie. Stejný znak jsem měl cejchem na hrudi vypálený i já.

Mimo zdi katedrály se o naší existenci šířily jen zvěsti. Byli jsme legenda. Tajemství, o němž studenti mluvili jen polohlasem. Věčný zdroj konspiračních teorií.

Nevidění. Neslyšení.

Obviněný si překřížil ruce před tělem. Tráslý se mu jako větvičky ve větru, které se každou chvíli mají zlomit před tělem. On jediný na sobě neměl masku morového doktora, která halila tváře všech ostatních přítomných včetně té mé.

Pod očima, které měl neustále sklopené k zemi, se mu černaly kruhy z nevyspání. Už z toho, že se odmítal podívat na ostatní, bylo znát, že si je vědom závažnosti svých zločinů a hloubky těch sraček, ve kterých se topí.

Všichni Havrani věděli, že krást se nemá. Stálo to ostatně v příručce, kterou nám dali hned po přijetí do spolku, jenže tehdy jsme ještě netušili, jak tvrdě jsou trestány přečiny proti stanovám. Tajná společnost se řídila vlastními zákony, o kterých nikdo venku neměl ani potuchy.

Zákony, které platily už po staletí a nepřestanou platit ještě dlouho poté, co všichni přítomní budou tlít v hrobě.

Muž, jenž stál před tribunálem, byl členem spolku bezmála deset let. Bezmála deset let, po kterých se mu dostávalo nebývalých výsad a skoro neomezené moci, z nichž teď nezbylo více než to pověstné poslední stéblo, jehož se coby tonoucí snažil zachytit. Nezbyvalo mu než doufat, že Havrani budou jeho přečiny soudit shovívavě.

„Co uvedete na svou obhajobu?“ Zvučný hlas prezidenta Winthropa byl nezaměnitelný, přestože vycházel zpod masky se zobanem. Před čtyřmi lety, poté co jeho předchůdce nečekaně zemřel, se Winthrop zavázal, že v organizaci udělá pořádek, a svůj slib zatím důsledně plnil.

Obviněný postoupil o krok vpřed, uchopil zlaté mříže klece a znovu sklopil zrak. „Pouze to, že jsem si vědom, jak moc jsem se vůči svým bratrům provinil. K tomu zavrženíhodnému činu mě přiměla zoufalá a bezvýchodná situace, v níž jsem se ocitl. Prosím o slitování. Pokud se mi dostane mírného rozsudku, udělám vše, co je v mých silách, abych si znovu získal vaši důvěru a váš respekt. Přísahám.“

Opovržlivě jsem si odfrkl. Ten zvuk se rozlehl po celé síni a přítáhl ke mně pozornost několika maskovaných tváří i vyděšeného Obviněného. Koneckonců nelze se mu divit. Byl jsem to právě já,

koho okradl. Nechybělo mnoho a data, jejichž výzkumem jsem strávil celé roky, by prodal obří farmaceutické firmě. Moji celoživotní práci, jíž jsem se snažil odčinit hanbu způsobenou neslavným odchodem mého otce z řad organizace, by nenasytná korporace okamžitě zpeněžila.

Naštěstí jsme Obviněného včas polapili.

Zatím se nám podařilo polapit všechny.

Jmenoval se Paul Darrows, ale na tom už nezáleželo. Pokud mi bylo známo, Darrows měl ženu a děti. Což bylo bezpochyby smutné vzhledem k tomu, co ho čekalo, ale na druhou stranu byl sám svědkem mnoha poprav, a moc dobře tedy věděl, jaké následky jeho činy mohou mít. Havrani patřili do trojice nejmocnějších tajných spolků na světě. Mezi jejími členy se objevovali bývalí agenti CIA, velitelé FBI, prezidenti i vynálezci a každý z nich aspoň čas od času navštívili tuto místnost. Pořád jsem nechápal, jak je Darrows plánoval všechny přelstít.

Jeho poznámka o znovuzískání *důvěry a respektu* mě rozesmála především proto, že toho pitomce načapali doslova s kalhotami u kolen; jeho milenka mu právě nakládala do zadku robertkem. Ta vzápětí nejspíš hořce litovala toho, že radši nezůstala doma a necívěla na díry ve zdech, místo aby se věnovala dřívě, která jí přinesla víc potíží, než kdy čekala.

Darrowse pravděpodobně sebrali, aniž vůbec tušil, že mu jsou na stopě. Nikdo kromě přítomných se nedozví, jaký osud ho čeká. A nikdo, komu se nechce skončit stejně jako on, se o jeho osudu nebude šířit.

„Nyní žádám hlasování o vině.“ Winthrop si z černé kutny s kápí odepnul odznak tvarem i velikostí připomínající padesáticentovou minci. Byl na něm vyražený symbol Spolku sedmi havranů. Jedna jeho strana byla zlatá a představovala bratrství – bezpečí a věrnost. Druhá strana byla černá a znamenala rozsudek smrti.

Šest dalších členů tribunálu si také odepnulo odznaky. Pro rozhodnutí bylo třeba aspoň sedmi hlasů a většina – byť třeba o jediný hlas – Darrowse poslala vstříc buď životu, nebo smrti.

Jeden po druhém své odznaky pokládali na desku stolu. Ze svého místa na ochoze jsem viděl, že rozhodnutí je jednomyslné – všechny odznaky ležely černou stranou vzhůru.

Havrani ve svém středu nestrpěli zloděje.

Zvláště když byl můj výzkum tolik cenný nejen pro členy spolku, ale i pro univerzitu a budoucnost celé Drakádie.

„Bratře Darrowsi, ze zločinů zrady, loupeže a svévolného šíření tajných informací jste byl shledán vinným.“ Winthrop se znovu usadil na židli a pokynul rukou napravo, kde stáli připravení další dva Havrani.

„To ne!“ Ozvěna výkřiku se rozlehla síní a muž v kleci křečovitě odskočil, jako by chtěl uprchnout. Narazil ale na neúprosnou mříž za sebou. Začal jí cloumat, dál křičel a žadonil o slitování.

Z klece však nebylo úniku.

Přerušil své vazby na bratrstvo. Porušil posvátné sliby stvrzené cejchem vypáleným do našeho masa. Sliby, jež nás poutaly všechny.

Náš soucit si nezasloužil.

Darrows dál ochraptělým hlasem prosil, jako by snad o jeho osudu mohli rozhodnout přihlížející. Jako by mu mohli udělit milost navzdory rozhodnutí svých výše postavených bratří v tribunálu.

Předstoupil člen spolku známý jen jako Popravčí. Na rozdíl od černých masek, které halily tváře všech přítomných kromě Darrowse, se jeho maska zlatě leskla a odrážela mihotavé světlo stovek svíček rozmístěných v síní.

Cosí se zlatě zatřpytilo také v Popravčího dlani; bylo to dálkové ovládání. Muž stiskl tlačítko, z vršku klece sjely skleněné stěny a neprodyšně Darrowse uvěznily. Potom se z podlahy vysunuly dva předměty, připomínající divadelní reflektory, s cvaknutím se uzamkly ve správné poloze a hned poté se ozvalo šumění. Plyn, který z nich prýštil, byl bezbarvý a bez zápachu. Na rozdíl od masek, užívaných středověkými doktory při morových ranách, byly ty naše vybaveny kvalitními filtry a dokázaly zachytit výpary, které by snad mohly uniknout z klece – pojistka pro případ, že by jedna ze skleněných stěn praskla nebo těsně nedoléhala.

Darrows padl na kolena a zakryl si obličej rukama. Jeho poslední pokus uchránit se před smrtícím plynem byl samozřejmě odsouzený k selhání. Výpary mu nemilosrdně pronikly do plic škvírami mezi prsty. Zanedlouho mu nervový plyn ochromil svaly, Darrows se svezl ke straně a začal se svíjet na podlaze. O chvíli později znehybněl.

Síň naplnil zvuk betonu drhnoucího o beton, když vydlážděná sekce podlahy klesala spolu s klecí a Darrowsovou mrtvolou do katakomb, kde bude tělo zpopelněno a zapomenuto. Okamžitě ji nahradila identická sekce, na níž nebylo po Darrowsovi ani stopy. Jako by před tribunálem nikdy nestál. Jako by nikdy neexistoval.

Jeho jméno už nikdo z nás nevysloví.